

IMMIA CULLATA
4/1996 **Č.26**

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1996

Červenec - Obrabk k nám své milosrdné oči. ...Abychom, osvícení vírou, objevovali ve světě Boží přítomnost a zakoušeli Jeho lásku v rozličných životních situacích.

Srpen - A Ježíše. ...Abychom se na přímluvu sv. Maxmiliána naučili brát na sebe zodpovědnost za náš život a abychom, tak jako on, využili všech možností, které nám dává Bůh, k Jeho chvále a k dobru lidí.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejmladší Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejmladších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhotejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

dovolte mi, abych Vám vyjádřil upřímné díky za všechny dary a dárečky, viditelné i neviditelné, za otevřená srdce a projevy důvěry v dopisech, přáních, prosbách i na složenkách. Vidím, že Panna Maria nám nabízí mnoho možností, jak mluvit k bližním, jak sloužit, jak upevňovat dobré vztahy. Každého z nás zve ke společenství modlitby, práce a oběti. Z toho pak roste radost a pokoj. Bez modlitby, bez práce a oběti, člověk nemůže mít opravdovou radost a pokoj v srdci. Ty vyrůstají mnohdy i z bolesti, kterou nám pomáhá překonávat naše víra a proměňovat ve věčné hodnoty, víra, pro kterou je Panna Maria blahoslavená a která vždy bude nezaslouženým darem Boha. Vždyť koho z nás by kdykoli napadlo, že námi popsaný papír může spojovat lidi, že skrze drobné oběti nás všech může růst velké dílo obnovy člověka stvořeného k obrazu a podobnosti Božímu. Člověk totiž často chce svůj život utvářet spíše k podobnosti a obrazu svému, po svém, nezávisle na Bohu, egoisticky. Teprve člověk osvobozený od egoismu může plně realizovat to, k čemu byl stvořen. A k tomu všemu nás Ona volá a zase opakuje: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Určitě slyšíte ten hlas Matky Boží a následující rozkaz Kristův, abychom naplnili prázdné nádoby vodou, abychom naplňovali prázdná egoistická srdce vodou důvěry a přijetí Božího slova, aby pak mohla být proměněna ve víno opravdového života víry. To je posláním každého z nás jak směrem k druhým tak směrem sobě samým. Bohu na každém záleží, všechny má rád. Chceme-li Ho následovat, budme naplňovateli lidských srdcí a jejich dobyvateli pro Jeho Nejsvětější Srdce!

Na okraj bych chtěl také říci, že skutečně z každého kontaktu s Vámi, z každého slova, z každého daru Vašeho srdce máme velkou radost a cítíme se vůči Vám zavázáni, ale opravdu nejsme schopni vždy na každý dopis odpovědět nebo ho uveřejnit. Jsme přesvědčeni, že Bůh i Neposkvrněná vidí Vaši snahu, nasazení pro dobrou věc a určitě to vše promění v hodnoty věčné. Zvláště bych pak chtěl poděkovat za Vaše finanční dary na záchranu a rozvoj našeho poutního místa na Cvilině u Krnova. Zatím Vaše dary obnášejí částku zhruba 150.000,- Kč, což je velká pomoc. Místní představený kláštera, o. Hyacint, mi velmi kladl na srdce, abych jeho jménem všem upřímně z celého srdce poděkoval. Těší se také na Vaši účast na některé z poutí a na další Vaši přízeň. A já si myslím, že nejenom on, ale také Bolestná Panna Maria, které je zasvěceno toto poutní místo.

Přeji Vám Její požehnání a přízeň pro dny radostné i bolestné, pro dny práce i odpočinku. Ať Její přítomnost ve Vaší mysli a životě je stálou ochranou a zdrojem milostí.

Pokoj a dobro skrze Neposkvrněnou!

o. Josef

Na první straně obálky je milostná socha Staré Matky Boží Žarošické

MATKO KRISTOVA

*Obrat k nám svoje milosrdné oči,
ty, které první směly uvidět
Božibo Syna v oné svaté noci,
když jako dítě přišel na ten svět.*

*Obrat k nám svoje milosrdné oči,
jež Spasitele viděly nést kříž!
Ten, koho vedeš, z cesty neodbočí;
žádného ze svých věrných neztratíš!*

*Obrat k nám svoje milosrdné oči,
jež pronikaly závoj Hostie!
Ať také naše zraky vidí Pána,
v podobě cbleba, když se ukryje!*

*Obrat k nám svoje milosrdné oči,
jež viděly Její v prvních křestanech!
Ať cítíme Tvůj pobled plný touby,
Ježíše vidět v našich srdcích všech!*

Květa Kotápiová

Kronika jednadvaceti dnů

(pokračování)

Ale zde musel zaplatit za svůj výbuch mimořádné činnosti. Nastalo fyzické zhroucení. Horečka stoupla na 40 stupňů, všichni si hned uvědomili, jak těžkou chorobou po celou dobu trpěl a „nikdo ho nepřišel navštívit - vypravuje bratr Bombrys - poněvadž každý měl strach, že se nakazí.“

Zůstal sám ve své chudické cele, na svém lůžku schoulený jako v kolébce, pokrytý potem, mezi velkou skříňí a rozvrzaným psacím stolem, před sebou měl sošku své „mamuše“ a obrázky sv. Terezie od Jezulátka a sv. Gemmy Galgani. Pak se nemoc zhoršila, takže představení se rozhodli poslat ho do jednoho sanatoria v Zakopaném.

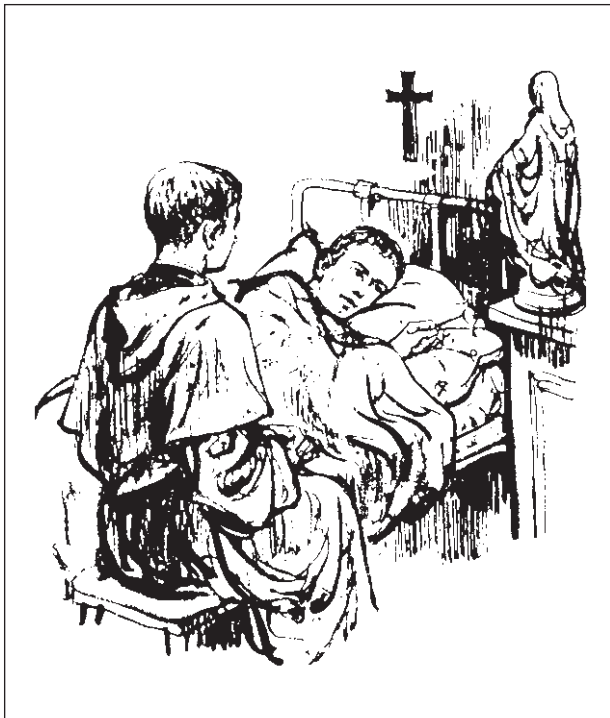
Klimatické místo Zakopané bylo známo po celém Polsku svým protiklerikálním ovzduším, které tam panovalo, a naprostým nedostatkem každé náboženské služby, jak to nařizovala laická správa těchto sanatorií.

Páter Maxmilián tam zůstal rok a půl, od června 1920 do prosince 1921. „Všechny zkoušky - řekl v jedné ze svých konferencí v Krakově - jsou velmi užitečné, nutné, řekl bych nevyhnutelné, jako kelímek, ve kterém se čistí zlato.“

Prodělával jedno chrlení za druhým, potom úlevu a zase nové údobí zhoršení a nakonec pocítil jakési zlepšení, ale jistě ne uzdravení při pneumotoraxickém lékařském ošetření. Konečně mu stačilo, aby se cítil lépe, a hned se dal do dobývání tvrze, která v Zakopaném

platila jako nedobytná tvrz ateismu: Sanatorium vzájemné universitní pomoci.

Mezi mnohými studenty, kteří se tam léčili, se jen jedna dívka hlásila jako katolička: všichni ostatní se prohlašovali jako „volní myslitelé“. Maxmilián se začal procházet po chod-

bách, navštěvovat verandy, kde si mladíci hověli na lehátkách, a procházet se po cestičkách v parku. A jeho velmi živá inteligence, šíře jeho kulturních zájmů a přívětivost jeho úsměvu to dovedly tak dobře zahrát, že neuplynulo mnoho času a několik studentů ho pozvalo, aby k nim měl přednášku.

„Co chcete, otče, život v sanatoriu je tak nudný, že...“

„Dobře, postarám se zahnat tuto nudu.“

Už po první konferenci někteří z těch „silných duchů“ začali o síle svého ducha pochybovat, a aby se nedostali do úzkých, raději přestali chodit na další přednášky. Ti, co se naopak cítili jisti se svými názory, poslouchali ho dál. Ale za několik dní čtyři z těch nejzapřisáhlejších „svobodných myslitelů“ se obrátili a chtěli to vykonat velmi okázale. Od té doby se začali trousit ke zpovědi.

Páter Kolbe upozoroval, že mezi nejpozornějšími posluchači byl mladý student z Tarnova s příjemnou tváří a bystrými očima. Přisahal by, že ten se obrátí mezi prvními. Ale nebylo tomu tak. Po každé konferenci odešel a ani se neotočil. Ale jednoho dne se zastavil.

„Aha, už to máme!“ myslil si Maxmilián a srdce se mu rozezpívalo jako v ráji.

Ale mladík se k němu přiblížil, aby ho jen pozdravil. Řekl, že to byla pro něj poslední přednáška, jeho zdravotní stav už je beznadějný. Už nebude moci opustit lůžko. Smrt už je přede dveřmi...

Maxmilián chtěl o něm vědět víc a dozvěděl se, že je to žid podle rasy i podle náboženského vyznání.

„Přijdu tě navštívit,“ řekl mu.

„Otče, to je nemožné. Je přece zakázáno navštěvovat těžce nemocné.“

„Nevadí, já přijdu.“

A přišel. Jak to udělal, to se nikdo nedozví, ale přišel. A byl u něho v posledních hodinách, pokřtil ho, podal mu sv. přijímání, udělil mu pomazání nemocných, zavěsil mu na krk zázračnou medailku Neposkvrněné Panny a vyčetl z jeho očí nesmírnou radost. Ale vyčetl tam také jakýsi stín.

„Řekni mi, chlapče, co tě ještě trápí.“

„Maminka, mamčin příchod, je to fanatická Židovka...“

„Nic se neboj, než přijde, budeš už v nebi.“

Student zemřel v 11 hodin, jeho matka přijela v poledne. Dříve než zpozorovala na tváři svého syna blažený úsměv, který se smrtí nedal změnit, spatřila medailku Madony, spustila křik a jako šelma se vrhla, aby mu ji strhla s krku. Pak svým křikem pobouřila celé sanatorium.

„Zabili jste mi mého syna a ještě jste mi ho ukradli!“

Nastalo velké pobouření, přiběhli ošetřovatelé, nemocní a především se ukázal i ředitel. Zabořil do Maxmiliána svůj zrak a pak ukázal rukou na dveře.

„Pryč odtud!“, řekl „Sem už nesmíte ani vkročit!“

„Je mně líto, pane řediteli, ale v návštěvních hodinách sem přijdu, tak jak sem může přijít každá jiná osoba.“

A tak tomu bylo. V návštěvních hodinách uspořádal pro studenty celý cyklus apologetických diskusí a probral látku od Boží existence až po božství Krista Pána.

Vrátil se do Krakova s plícemi jen napolo zahojenými, s pevným úmyslem pokračovat v díle Neposkvrněné tam, kde to jeho choroba přerušila: totiž vydávání společného časopisu. Při jeho příchodu Italský sál už nestačil pojmout zástupy nových členů Armády. Proto předložil představeným své plány.

„Dobře otče, vydávejte si svůj časopis“, řekli mu“, ale pod podmínkou, že si na to seženete peníze sám, poněvadž klášter je příliš chudý, aby vám mohl pomoci...“

Sehnat si peníze sám, to se lehce řekne! A ať přemýšlel, jak chtěl, nepřišel na to, jak. Zůstal jen jediný způsob, ačkoliv jej několikrát zamítnul, jít na žebrotu.

K prvním dveřím v jedné dělnické čtvrti se musel třikrát vrátit, než se odvážil na ně zaklepat. A když zaklepal a když se mu otevřelo, zrudnul až na kořínky vlasů při pronášení žebřavých slov.

Nakonec almužny, co se mu podařilo sebrat při žebvání u dveří chudých lidí, dosáhly nutné částky, a tak v lednu 1922, právě v době, kdy zuřila ekonomická krize, jež přivedla noviny a časopisy se solidním finančním podkladem ke zhroucení, vyšlo první číslo „Rytíře Neposkvrněné Panny“, s podporou těch nejchudších, redigovaný jen jedním redaktorem, ne v právě nejlepší úpravě. Čestně a poctivě přineslo na poslední stránce oznámení čtenářům, „že pravidelné vydávání časopisu nemůže být zaručeno pro nedostatky fondů.“

Řečeno obchodně, pro časopis to bylo oznámení velmi nešťastné. Hůře se to nemohlo napsat.

Když vyžebbral stejný obnos pro druhé číslo, páter Maxmilián zpozoroval, a to už bylo číslo v tiskárně, že cena peněz zase rychle poklesla. To, co vyžebbral, nestačilo. A pokladna byla prázdná.

Co dělat? Obrátil se na pátera kvardiána a ten mu řekl: „Vidíš, můj synu, co to znamená chtít doletět na měsíc na koštěti. Nyní si musíš z této šlamastiky poradit sám a nesmíš do toho zatahovat klášter...“

Páter Maxmilián vyšel z pokoje svého představeného celý zdrcený. Drobné almužny nestačily.

Odešel do kostela sloužit mši svatou. Když se vrátil od oltáře do zákristie, odevzdali mu obálku, kterou mu tam někdo zanechal. Otevřel ji a našel tam lístek: Mé drahé Neposkvrněné matince, s přesnou částkou, kterou bylo nutno zaplatit tiskárně.

I když se tyto události tak okatě neopakovaly, celý rozmach tohoto časopisu zůstal nepochopitelný samému páteru Maxmiliánovi. Byl to časopis skrovný svým obsahem, nehezky svou úpravou, zrozený z lásky v době bláznivé ekonomické inflace, rostl proti všem zákonům ekonomické vědy a rozšiřoval okruh

svých čtenářů vzdor všemu vkusu i proti všemu lidskému očekávání. Když se jednou na to ptali pátera Maxmiliána, nemohl než odpovédět: „Stačí Neposkvrněná, ta zná toto tajemství.“

První číslo mělo pět tisíc výtisků, druhé deset tisíc, šesté padesát tisíc; k tomu už bylo nutno najít pořádnou tiskárnu, a ne takovou starou, se kterou se pracovalo doposud... Ale dobře zařízené tiskárny požadovaly ceny nedostupné.

Tu se v mysli Maxmiliána zrodila myšlenka, že by mohl zakoupit tiskařský stroj. Mluvil o tom s páterem kvardiánem a páter kvardián zhluboka vydechl a odvětil: „Dělejte, jak chcete, jen budiž mezi námi jasno; nemluvte mi o penězích. Ty si musíte najít sám...“

Páter kvardián se nacházel skutečně mezi dvěma ohni: z jedné strany nemohl udusit podnikavost a nadšení pátera Kolbeho, z druhé strany nemohl přehlížet situaci v klášteře, která se tam znenáhla tvořila.

S tím „ztrěštěným“ páterem Maxmiliánem a jeho Armádou, která přicházela a odcházela každou hodinu, a s časopisem, který byl stále na pokraji bankrotu, vniklo do starého, tichého kláštera vzbouření. Celý svět se hroutil, celá tradice byla porušena, celý způsob myšlení, žití a snad i způsob obětování se byl postaven vzhůru nohama.

„To jistě není v duchu sv. Františka pustit se do tištění nějakého plátku. Je třeba zpovídat a kázat! A modlit ve svatém pokoji...“, bručel kdejaký dobrý starý páter a nepomyslel na to, že v třináctém století, v době sv. Františka, nebyly tiskárny, jako nebyly vlaky - kterých nyní synové Chudáčka z Assisi hojně používají - a nebyly automobily a letadla, které nyní v případech nutnosti mohou nahradit oslíka.

Petr našich dnů

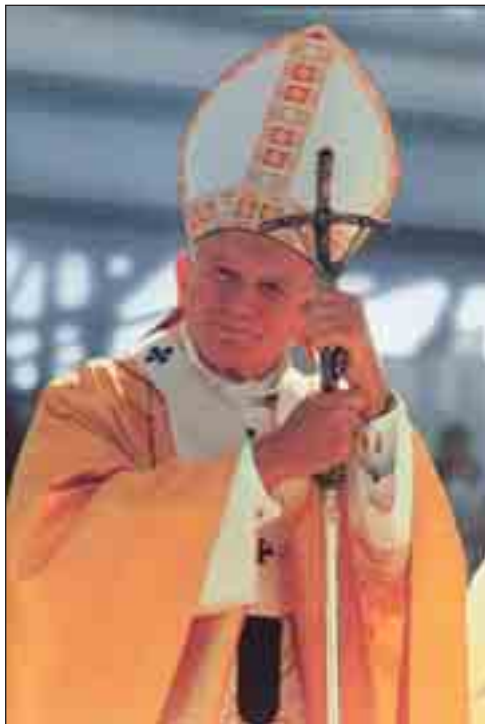
„Co mám dělat, abych získal věčný život?“

Na tuto otázku Ježíš odpovídá: „Znáš přikázání.“ A vypočítává ona přikázání, která patří do Dekalogu. Obdržel je kdysi Mojžíš na hoře Sión, když Bůh uzavřel smlouvu s Izraelem. Tato přikázání pak byla vyryta na kamenných deskách (srov. Ex 34,1; Nu 9,19; 2 Kor 3,3) a představovala pro každého Izraelitu zásady každodenního života (srov. NU 4,5-9). Mladý člověk, který hovoří s Kristem, samozřejmě zná z paměti všechna Boží přikázání a dokonce může s radostí prohlásit: „Mistře, to všechno jsem dodržoval od svého mládí“ (Mk 10,20).

Musíme předpokládat, že v takovém rozhovoru, který Kristus vede s každým a s každou z Vás, mladých, se bude opakovat stejná otázka: „Znáš přikázání?“ A tato otázka se bezpochyby objeví, protože přikázání patří ke smlouvě mezi Bohem a lidskostí. Přikázání vyznačují základní cesty jednání, rozhodují o morální hodnotě lidských činů a jsou v organickém spojení s povoláním člověka k životu věčnému, s uskutečněním se Božího království v lidech a uprostřed lidí. Ve slově Božího zjevení je zřetelně zapsán morální kodex, který má klíčový bod v síónských kamenných deskách - Dekalogu. Avšak vrchol se nachází v evangeliu: v horském kázání (srov. Mat 5-7) a v přikázání lásky (srov. Mat 22,37-40; Km 12,29-31; Lk 10,27).

Tento morální kodex je současně zapsán i jinde. Je zapsán v morálním vědomí lidskosti takovým způsobem, že ti, kdo přikázání, neboli Zákon zjevený Bohem, neznají, „jsou sami sobě zákonem“ (Řím 2,14). To píše sv. Pavel v listě Římanům a hned dodává: „Tím ukazují, že to, co zákon požaduje, mají napsáno ve svém srdci, jak dosvědčuje jejich svědomí“ (Řím 2,15).

Na tomto místě se dotýkáme skutečností, které mají nejvyšší hodnotu pro Vaše mládí a pro projekt života, který z něho vychází. Tento projekt se připojuje k perspektivě věčného života především skrze zkvalitnění skutků, na kterých bude zbudován. Pravda skutků nachází své opodstatnění v onom dvojím zápisu morálního Zákona: V tom, který byl zapsán na Mojžíšových deskách - Dekalogu a v Evangeliu, a v tom, který je vyrytý v morálním vědomí člověka. A svědomí „dosvědčuje“ platnost onoho zákona, jak píše sv. Pavel. Svědomí - podle slov Listu k Římanům - jsou myšlenky, které jednou člověka obviňují a jednou hájí. A všichni víme, jak tato slova odpovídají naší vnitřní skutečnosti: vždyť každý z nás již od malička tento hlas svědomí zakouší.

A tak, když Ježíš v rozhovoru s mládencem vypočítává příkázání: „nezabiješ, nezcizoložíš, nebudeš krást, nevydáš křivě svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i svou matku“ (Mk 10,19) - tehdy zdravé svědomí vnitřně odpovídá: obviňuje nebo hájí. Je však nutné, aby svědomí nebylo zkřivené, aby základní zápis morálních zásad nebyl deformován ze strany jakéhokoli relativismu nebo utilitarismu (názor, který určuje cíl a hodnotu jednání podle užitku).

Drazí mladí Přátelé! Odpověď, kterou Kristus dává mládenci v evangeliu, je určena také každému z Vás. Kristus se ptal na stav Vašeho morálního vědomí. Zároveň se ptal na stav Vašeho svědomí. Je to klíčová otázka Vašeho mládí. Otázka pro celý projekt života, který právě v mládí se má vytvořit. Hodnota tohoto projektu je pevně spjata se vztahem každého z Vás k morálnímu dobru a zlu. Také podstatně záleží na pravdivosti a pravosti Vašeho svědomí a jeho citlivosti.

Nacházíme se zde v bodě, kde se na každém kroku setkávají dočasnost a věčnost na takové úrovni, která je charakteristická pro každého člověka. Úroveň svědomí, úroveň morálních hodnot tj. nejdůležitější rozměr dočasnosti a historie. Jelikož dějiny jsou zaznamenávány nejen událostmi, které je vykreslují jakoby „z vnějšku“, nýbrž především jsou vykreslovány zevnitř: jsou to dějiny lidských svědomí, morálních vítězství nebo pádů. Zde se nachází také základní velikost člověka: jeho opravdová lidská důstojnost. To je onen vnitřní poklad, kde člověk stále překonává sebe směrem k věčnosti. Jestliže je pravdou to, že „lidem je souzeno, že musí jednou umřít“, tak zároveň je pravdou to, že poklad svědomí depozit dobra a zla přenáší člověk přes hranici smrti, aby před tváří toho, který je Svatost sama, nalezl konečnou a definitivní pravdu o celém svém životě: „a pak nastane soud“ (Žid 9,27).

Takže ve svědomí, ve vnitřní pravdě našich časů, vždy je nějakým způsobem přítomný rozměr věčného života. Zároveň to stejné svědomí, prostřednictvím morálních hodnot, vytlačuje nejzřetelnější pečeť na životě všech pokolení, dějinách a na kultuře lidských prostředí, společenství, národů a celé lidskosti.

Jak moc tady záleží na každém a každém z Vás!

Z apoštolského listu „Pro mladé celého světa“.

Od cynismu ke křesťanství

Malcolm Muggeridge

Byl vtipným cynikem, který se stal apologetou křesťanstva; prošel cestu od ateismu ke Kristovi.

Malcolm Muggeridge měl nádherně zábavný, oslnivý styl jako spisovatel a televizní vy-

pravěč. Výstižně se vysmíval chytráčkům a poukazoval na jejich přehnanou okázalost, rozporuplnost, na jejich předsudky a hloupost. Byl velmi populární, pro svoji vtipnou a výstižnou satiru uprostřed našeho světa plného bezbarvých úsměvů a hlubokého pesimismu.

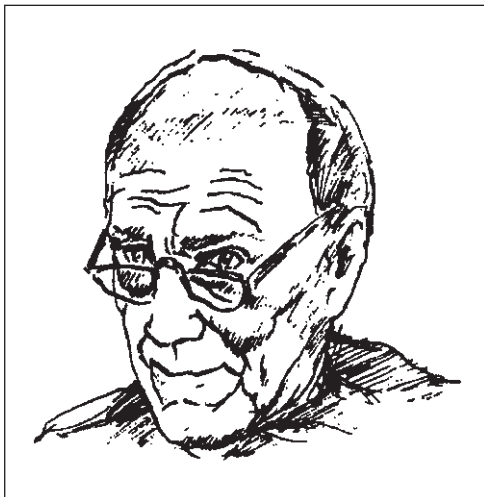
Muggeridge byl redaktorem všeobecně čteného satirického časopisu - Punch, který mu dodával elánu. Mnoho psal; v televizi jako hospodář nebo host se dokázal vždy objevit na správném místě. Vypadal raději obyčejně, ale jeho vtipné komentáře na téma soudobé společnosti, našeho „trhu prázdnoty“ byly přesné a velmi humorné. V současné společnosti se nachází mnoho udivujících témat, a tak se hlasitě vysmíval každodenním událostem. Posmíval se intelektuálně podřadným lidem a sebe považoval za někoho výjimečného.

Když komentoval soudobou literární tvorbu, často pronášel: „Žalostně slabá škrábanice.“ Tvrdil, že hlavním cílem současných autorů je získávání si popularity a ne povzbuzování lidí k přemýšlení. Dost velká dávka sexu a násilí udělají z knížky bestseller. Většina námi uznávaných autorů jsou „beznadějně průměry“.

Za tímto propichováním „nafouknutých pompézních balónů“ se kryly důležité věci; anebo raději důležité věci ho nutily, aby se vysmíval z každodenní hlouposti přespříliš důležitých jedinců.

Ne ze všeho si však dělal legraci. Měl také své hrdiny jako např.: William Blake, Tolstoj, Dostojevský, Cervantes a Dr. Johnson. Byli to lidé, kteří se dokázali povznést nad malichernou okázalost egocentrického „já“.

Jeho přezíravost byla tak veliká, že lidé jenom stěží uvěřili, když se s časem začal přiklánět k náboženství. Veřejné mínění velmi rádo přilepuje lidem nálepky a pak velmi obtížně je mění. A je mnoho takových, kteří svůj názor nezmění nikdy. Ale Malcolm se opravdu změnil. Časem začal sdílet křesťanskou víru svých hrdinů a vyjadřovat ji ve své tvorbě. Ostrou kritiku směřoval proti společnosti „plného hrnce, porna a tabletek“, ve které žijeme. Říkal, že naše společnost je po morální stránce uvolněná, zženštlá a že rozhodně

směřuje k pádu. Pohrdal hloupostí, samolibostí a jak to dělávají rozmazlené děti - neochotou naslouchat moudrým lidem.

Ve své autobiografii Muggeridge popsal, jak prošel cestou od ateismu skrze úplné zklamání a zoufalství - dokonce se pokoušel o sebevraždu - k víře a konečně ke Katolické církvi. Největší vliv na něho měla Matka Tereza z Kalkaty. Objevil v ní osobu, která nemyslí na sebe.

Jednou byl Muggeridge moderátorem publicistického pořadu, vysílaného stanicí BBC. Začínali právě nahrávat program, když zjistili, že pozvaná hollywoodská hvězda se nemůže dostavit. „Najděte někoho, najděte kohokoliv“ - nařídil Muggeridge svým spolupracovníkům. Někdo si vzpomenu, že v novinách psali něco o řeholnici z Indie, která se stará o chudé lidi. Matka Tereza, která v té době nebyla skoro vůbec známa, přebývala zrovna v Londýně, kde se snažila získat podporu pro svoji činnost. Muggeridge souhlasil s jejím pozváním do připravovaného pořadu.

Když se objevila ve studiu, byl zklamán. Uviděl malou, starší paní s vráscitou tváří - nepřilíš dobrý materiál pro televizi. V průběhu

rozhovoru se rozčílil, jelikož Matka Tereza odpovídala prostě, upřímně a bezprostředně, byla velmi věcná a neměla v sobě nic vtipného, což by nemuselo diváky zaujmout. Když odešla, Muggeridge nařídil, aby řeholnici z programu vystříhli. Na námitky spolupracovníků, že nic jiného nemají, jim odpověděl, ať vyplní volné místo v programu samotnou hudbou. Spolupracovníci ale z důvodu citelného nedostatku jiného materiálu přece jen natočený rozhovor do programu zařadili.

Po odvysílání programu se okamžitě rozezvuchely stovky telefonů, což daleko přesáhlo obvyklý počet. Telefonní ústředna v BBC byla přímo zavalena telefony chválící Matku Terezu. Když se o tom Malcolm Muggeridge dozvěděl, pochopil, jak hluboce se mýlil. Společně s televizní natáčecí skupinou se vydal na cestu do Indie, aby přiblížil světu práci Matky Terezy.

Muggeridge dlouho přemýšlel o tom, jak Matka Tereza a jí oddané sestry obětavě pracují pro „nejchudší z chudých“. Porovnával radost sester s noční můrou naší bezbožné materialistické společnosti - plné falše a ponurého pesimismu. Muggeridge, než se setkal s Matkou Terezou, byl na pokraji zoufalství - i když byl velmi populární díky televizi, knihám, článkům v novinách a časopisech.

Po čase stanul se svým bohatým rozumem na straně náboženství. Psal, že člověk se mýlí, když si myslí, že může dosáhnout štěstí bez Boha. Psal, že problém těch, kteří touží po ustanovení Nebeského království na zemi, je v tom, že vždy prohrávají. Kristus nám přinesl Božské poslání a jeho Církev - i když je někdy uzavřena ve svých lidských slabostech - zůstává strážcem Kristových pravd. Tuhleto skutečnost nikdo nezmění.

Muggeridge se stal ostatně katolíkem právě z důvodu Božského poslání Církev - i přes její lidské slabosti. Obdivoval se Církvi, protože je

- tehdy, když je věrná sobě - jednou z posledních tvrzí, která se staví na odpor dnešnímu „očividnému šílenství“. Církev představuje oázu čistoty, naproti tomu sex je „hanebnou, materialistickou náhražkou náboženského prožitku.“ Jak řekl G. K. Chesterton, všechno je válkou mezi světlem a temnotou.

Malcolm měl velké uznání pro papeže Jana Pavla II., vytrvale hájícího morální zásady, i když jsou velmi nepopulární. Náboženství není bojem o popularitu. Je následováním Krista skrze zachovávání Desatera přikázání, tak jak řekl Kristus: všech přikázání. Odvolával se také na rčení Matky Terezy, že: „lidské úsilí může být ospravedlněno jedině láskou.“

Jan Pavel II. a Matka Tereza - jak řekl, se staví na odpor „nicotnosti lidské existence.“

Muggeridge dospěl k poznání toho, co má v životě opravdovou cenu - není to být někým, kdo jen vyhledává příjemnosti a pohodlí. Řekl: „Pod sluncem neexistuje nic vážnějšího, kromě lásky obyčejných smrtelníků a Boha.“ Problém je v tom, že většina současných tvůrců ve svých dílech tvrdí lidem, že nic není vážné. Autoři vydělávají peníze na tom, že říkají publiku to, co ono chce slyšet: každý den je „časem pro zábavu“.

Po vstoupení do Církev, když zestárnul, Muggeridge řekl, že si vykračuje vstříc smrti. Bylo by zbytečné zůstat bez konce na tomto světě „mýdlové opery“.

Když víra u něho nahradila cynismus, opájel se rolí bezstarostného pozorovatele lidské hlouposti, a jak zpozoroval jeden jeho přítel, dokonce v nebi se bude stále vysmívat těm, kteří si na sobě příliš zakládají.

Rawley Myers
z knihy Fait Experiences of Catholic Converts

Ve 12. kapitole Zjevení sv. Jana vystupuje Drak jako bytost zlá, tedy satan. Komunisté byli ve službách Zlého, řečeno symbolicky, Draka. Budu vyprávět příběh, jak dva venkovští kněží doběhli kriminálku.

Bylo to na konci padesátých let. Působil jsem na vesnici, kde se právě rozbíhalo jednotné zemědělské družstvo. Na polích zachraňovala úrodu hrstka farníků, většinou starších mužů a žen. Chodíval jsem jim pomáhat. Žňové práce mě velice bavily a potom jsem měl možnost zblízka poznat své ovečky.

Jednou zastavilo poblíž žitniště auto. Viděl jsem, že z něho vystoupil můj kolega Josef a mává na mě. Omluvil jsem se družstevníkům a jel jsem s návštěvou na faru. Bylo parné léto.

Nalil jsem páterovi

limonádu

a on mi

vyprávěl,

proč

přijel: „Jsem

v překerné situaci. Jezdívám na Slovensko a tam mě žádali, abych jim sehnal monstranci.

Měl jsem krásnou rezervní. Přijeli si pro ni a ještě na mně vylákali dva sváteční ornáty. Byl to dobrý obchod. Opravujeme kostel a já tolik potřeboval peníze. Nyní je mám, ale dostal jsem varování, že se mně kriminálka chystá udělat kontrolu inventáře. Asi mě musel někdo udat. Rychle jedu k tobě, abys mi pomohl. Máš na starosti šest kostelů, snaž se něco vymyslet a objevit, abych neměl v inventáři mezeru, to by mohlo zle dopadnout.“ Uvědomil jsem si,

že je nutné rychle čelit nebezpečí. Na klekátku jsem měl krásný barokní relikviář. Našel jsem ho v almaře druhé fary, kde bydlelo více nájemníků. Tato vzácnost zabalená v haldě starých ornátů, nebyla nikým objevena a odcizena. Vzal jsem ji k sobě a vyčistil. Stříbrný kříž byl ozdoben pozlacenými paprsky a ve středu kříže bylo zasklené okénko s ostatky mučední-

ka. Vzal jsem relikviář a podal ho návštěvníkovi: „Josefe, vezmi si tohle a vydávej to za monstranci. Musíš doufat, že žádný policajt nebyl ministrantem a uvěří ti. Nikdo ti monstranci z kolegů nepůjčí, musíš to risknout. Teď pojed se mnou, objedeme kostely a vybereš si ornáty.“ Kolega chvilku nevěřičně hleděl na relikviář. Bylo vidět, že se v něm zmáhají pochybnosti. Povzbuzoval jsem ho: „Neváhej a ber. Doma se pomodli a klidně jim to ukaž. Věřím, že Panna Maria jim způsobí vlčí mlhu před očima a oni tomu uvěří. Potom si půjčené věci musíš nechat aspoň dva roky u sebe, kdyby se náhodou ještě jednou k tobě podívali, víš, že podle evangelia máme být lstiví jako hadi, když oni jsou na nás zlí draci...“

Hned třetí den

se neočekávaně

objevila

u kolegy

u kolegy

kriminálka.

Přelstít Draka

Kontrola dopadla dobře, dokonce se panu faráři omluvili, že ho zbytečně vyrušovali.

Po několika letech mi půjčené věci P. Josef v pořádku vrátil. Dnes mohu říci, kdo to byl. Je už dvanáct roků na věčnosti. Byl to horlivý a obětavý kněz P. Josef Uhlíř ze Železnice u Jičína.

Onen relikviář jsem později daroval sestře v Kristu, která řízením Božím ke mně přijela v čase, kdy se na mě kriminálka soustředila a z pomstychtivosti mě obvinila z defraudace, když se skončily opravy tří kostelů a tří kaplí v pohraničí. To se tak tenkrát dělalo. Tato paní při kontrole jejich revizní zprávy přišla na do očí bijící součtovou chybu a štvance musela skončit navzdory úsilí dostat mě za mříže.

Tento příběh potvrzuje pravdivost našich věřících předků, kteří říkali: „Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší.“

Jaroslav Olšava

Také ty si můžeš uchovat

čistotu

(Rozhovor s Rebekou Moros)

- *Rebekou stala jsi se katoličkou po přečtení encykliky Pavla VI. „Humanae vitae“, kterou bohužel nepřijímá mnoho katolíků. Pokud tato encyklika udělala na tebe tak veliký dojem, bylo to určitě proto, že jsi se zapojila do hnutí čistoty.*

- Ano, jde o čistotu, ale také o lásku, o to, jak vyjádřit lásku a úctu k jiným, jak si vážit naší pohlavní odlišnosti. Je to určitě encyklika o antikoncepci, ale také o lásce, o tom, jakým způsobem nám Bůh lásku dává a jak se o ni můžeme dělit s jinými. Proto jsem se začala angažovat ve věci čistoty.

- *Jak se jmenuje vaše sdružení?*

- Je to tým „Challenge 95“ („Výzva 95“). Jsme mladí, ve věku 18 až 25 let. Procházíme různými částmi Kanady, mluvíme ve školách, někdy v kostelích, ale hlavně k mládeži.

- *Jak to začalo?*

- Bylo to před pár lety v Edmontonu, kde jsem bydlela. Po ukončení vzdělání na univerzitě Alberty jsem přemýšlela o tom, co mám dělat dál. Hovořila jsem s přáteli, kteří věřili v čistotu. Rozhodli jsme se mluvit o čistotě také s jinými ve školách. Začali jsme od Montrealu, kde nás dobře přijali. Ale co mé zaměstnání? Už jsem se přestěhovala do Ottavy, protože jsem získala práci v parlamentu - mám totiž diplom z politických věd. Jenže pozvánek bylo stále více z různých stran Kanady a proto jsem se rozhodla pracovat dále v hnutí. V roce 1994 nás bylo už 24 a mluvili jsme tenkrát už k šedesáti tisícům žáků. Co se mě týče, veškerý čas věnuji pouze této věci spolu se třemi jinými.

- *Mám asi představu, jak reaguje mládež, která vás zasypává spoustou otázek, když začnete mluvit o čistotě.*

- Pochopitelně, je velmi těžké přijmout ji v dnešní společnosti. Myslím si, že v podstatě mladí lidé si ji velmi cení a přejí si ji, ale stojí vůči obrovskému nátlaku zvenčí. Stále slyšíme: „Ne, takhle to nejde, jsem přece mladý a proto je normální, když chci žít sexuálně.“ Říkáme: „Rozhodli jsme se žít v čistotě až do svatby. Vy také můžete žít v čistotě. Mluvíme o sobě, svědčíme. Hrajeme také skeče, aby bylo také trochu veselo. Jsme mladí a proto pro mnohé jsme opravdu vzorem.“

- *Viděla jsem, jak jsi promlouvala v Ottavě k mládeži velmi prakticky a jaký to budilo zájem u mládeže. Přeji vám, abyste mohli navštívit všechny naše školy a zevšeobecnit toto mínění, že každý člověk může ovládnout svůj sexuální pud.*

- Ano. Může a každý má vědět, že je to věc velmi pozitivní. Je to sebekontrola. Vědět, že máme v sobě žádostivost, a ovládat ji, nám dává obrovský pocit svobody. Nejednou slyšíme: máme na to právo, je to příkaz. - Právě právo nám dává svobodu. Mám mnoho přátel, kteří litují, že měli sexuální styk. Po něm jim zůstalo jen zklamání. Jsou nešťastní ne tolik z důvodů fyzických konsekvencí jako těhotenství nebo nemoc, ale spíše z důvodů emocionálních následků: mají zlomené srdce, jsou zničené všechny touhy a nádherné představy o nádherné lásce až do smrti - to je velmi bolestivé.

- *Velmi nás zajímá, jaké otázky ti klade mládež, když k ní promlouváš.*

- Kladou mnoho otázek, a jedna z prvních je:

Foto: -igr-

Když jsem už měl(a) styk, není už pro mě pozdě? Vždy odpovídáme: nikdy není pozdě, vždy můžeš začít znova. Je to velmi těžké, ale ještě můžeš znova najít úctu k sobě samému. K těmto lidem také orientujeme výzvu k čistotě.

- *Jaké ještě slyšíte otázky?*

- Často se ptají, zda s někým chodím, zda se mezi námi rozvíjí vnitřní pouto, co je možné spolu dělat? Jak daleko je možné jít? Odpovídáme, že je rozdíl mezi citem a žádostivostí, že není špatné projevit lásku někomu, koho máme rádi. Ale když se začíná probouzet žádostivost, když jsme už zašli příliš daleko, potom je už velmi těžké udržet sexuální pud, který je progresivní a stále roste. Je zapotřebí znát hranice. Když jsme spolu vždy sami, bez rodičů a přátel, pak je to na pováženou. Je to také velmi těžké, když se požívá alkohol, tenkrát člověk nad sebou ztrácí kontrolu.

- *Určitě děvčata namítají: Když řeknu „ne“ rozejdeme se.*

- Tato námitka je velmi častá. Opravdu je to velmi smutné, když dívka nemá odvahu v takovém případě říct: Přece já mám větší cenu, když nechceš mít v úctě moji osobu, musíme se rozejít, nechci takového. Taková by měla být reakce každé dívky, a když ji chlapec má opravdu rád, neodejde.

- *Velmi potřebná je modlitba za naše dívky, vždyť především ony mají v ruce klíč. Chtěla bych, Rebeko, ještě vědět, zda by tady rodiče nemohli pomáhat mladým?*

- Ano, a to velmi mnoho. Výchova k čistotě a pohlavnímu životu by měla vycházet z rodného domu. Je mnoho rodičů, kteří ne-

vedí, jak mají mluvit se svými dospívajícími dětmi. Především je důležité, aby jeden druhého měl rád a byl mu věrný. Je to velmi důležité svědectví. A za druhé, rodiče musí milovat své děti a tuto lásku jim nějakým způsobem projevat. Totiž nejčastější příčina předčasného sexuálního života mládeže je nedostatek lásky. Oni hledají lásku. Když ji nenajdou doma, jdou jinam s představou, že láska = sex. Rodiče by měli poučovat své děti a vysvětlovat, proč pohlavní pud má tak veliký význam, proč ho máme mít ve vážnosti a jakým způsobem je možné ovládat sám sebe. Mohou se dělit se svými zkušenostmi.

- *Rebeko, máš 24 let, před tebou je celá budoucnost. Chceš také ty založit nový domov? V současné době všechen svůj čas věnuješ vašemu hnutí. Vyhovuje to potřebám tvé osobnosti?*

- Čistota mi říká, že jsem jediná (originál), že mám hodnotu, že mé pohlaví mi dává úctu pro sebe i jiné. Chci jim pomoc. Když mými přáteli jsou také chlapi, chci jim být nápomocná v úsilí

o čistotu. Ve spojitosti s tím se snažím chovat a oblékat se nevyzývavě.

- *Právě, co bys chtěla říct o oblékání a čistotě?*

- Čistota, to neznamená pouze nemít sexuální styk, čistota jde dál. Čistota, jak jsem již řekla, znamená úctu k sobě i k jiným. Když já, dívka, dodržuji čistotu, snažím se zároveň, aby byla snesitelná, jak pro mne, tak pro kluky - mé přátele. Mohu se obléct velmi půvabně, ale nikoli svůdně.

- *Bohužel, žijeme dnes ve společnosti orientované na sex nejen skrze módu, ale také pornografii, což působí především chlapcům tolik těžkostí. Rebeke, co chceš říct na závěr jako výzvu pro mladé?*

- Chci ještě jednou vysvětlit, co je to opravdová čistota. Mnoho lidí si myslí, že je pouze nepřítomností pohlavního života. Je to něco mnohem víc. Je to úcta... k sobě samému i k jiným. Víím, že jsem ženou, že potřebuji lásku, ale to neznamená, že musím „mít kluka“. Mohu být úplně šťastná, když jsem sama sebou a žiji v kruhu svých přátel a své rodiny.

- *Tím chceš říct, že dodržováním čistoty je možná seberealizace, že je možné být osobností zralou, spokojenou, bez komplexů. To je velmi důležité. Díky, že nám zanecháváš takovou výzvu.*

*hovořila: Maria-Thérèse Chevalier
převzato z „Jésus Marie et Notre Temps“ 12/95*

Vděčnost

Milování, nic pro nás není důležitějšího, než právě tato chvíle, ve které se rozhoduje i o naší budoucnosti. Ve chvíli, kterou zrovna teď prožíváme, je ukryta velká příležitost. Včerejšek nám už nepatří a zítřka se možná ani nedočkáme. Ale tato chvíle je Božím darem. Ji můžeme naplnit něčím krásným - ušlechtilou myšlenkou, laskavým slovem, milým úsměvem, dobrým činem. Je to jeden ze způsobů, jak můžeme dělat svět kolem sebe krásnější a lepší.

A Bůh nás vyzývá, abychom mu předkládali záležitost svého srdce i světa, ve kterém žijeme. Ale často žijeme jen ve svých prosbách a chybí nám dar vděčnosti Bohu za dny, které jsou plné darů dobrého Boha. Kdybychom tyto dary uměli vidět, byli schopni si je uvědomit, potom bychom ani nepřestávali děkovat. Zvláště v tomto čase dovolených, kdy máme více času na vnímání krásy kolem sebe, bychom měli růst i ve vděčnosti. Vždyť nás Bůh neustále zahrnuje svými dary, a i ty nejmenší vyprávějí o Jeho dobrotě. Zkusme děkovat za svou práci, námahu, štěstí, víru, střechu nad hlavou, za jídlo, slunce, život...

Potom pochopíme, že si nemusíme dělat starosti - zbytečné, protože Bůh o tom ví a dá nám to, co je k našemu prospěchu.

Foto: -jg-

ZDRÁVAS KRÁLOVNO

Tato modlitba se stala mnohým křesťanům a ctitelům Panny Marie denní modlitbou. Jeví se nám jako důvěrné psaníčko dítěte přemilé a na výsost vážené Matce. Je složeno z oslovení a tří proseb a závěrečného pozdravu chvály.

„Zdrávas Královno, matko milosrdenství, živote sladkosti a naděje naše, buď zdráva.“ Dvě myšlenky obsahuje toto oslovení: Pozdravujeme ji jako Královnu a tak vyjadřujeme, že je povznešena nad všechny lidi, jak důstojností, tak i mocí. Přece se k ní obracíme s důvěrou, bez ohledu na její vznešenost, jako k Matce milosrdenství. Naplňuje nás to vnitřní radostí, že ji tak můžeme nazývat. A naše radost propuká zřetelně ve slovech: „Živote sladkosti a naděje naše, buď zdráva.“

Když ctitel mariánský pln lásky a důvěry Matku pozdravil, přednáší jí své prosby: K Tobě voláme, vyhnaní synové Evy, k Tobě vzdycháme lkajíce a plačícce v tomto slzavém údolí. Toť první prosba. Tuto větu považovali někteří lidé jako důkaz o nepřátelském postoji Cirkve ke světu. Dozvíme-li se však, kdo je jejím původcem, pak teprve oceníme její význam a krásu. Poprvé ji zapěl Heřman Chromý, mnich z kláštera v Reichenau. Narodil se r. 1013 jako syn švábského hraběte. Byl po celý život trpětelem. Od narození ochromen, nikdy se nemohl bez cizí pomoci pohybovat. Většinu života musel sedět a jen s námahou v této pozici mohl číst a psát. Jestliže se příroda k jeho tělu zachovala tak macešsky, vroucí duch byl tím nádherněji vybaven. Tělesně postižený chlapec hořel vroucí láskou k Panně Marii. Když měl 7 roků, byl přijat do kláštera v Reichenau a tam mimo jiných písní složil i Zdrávas

Královno. Právě od něho můžeme pochopit nejlépe smysl tohoto zvolání, vždyť po celý čas života tolik trpěl. Kdo by mu chtěl zazlívát, když si občas povzdychl: K tobě voláme, vyhnaní synové Evy. Z jeho úst dostávají tato slova zvláštní váhu. Byla mu vždy útěchou „v tomto slzavém údolí.“ Harmonicky navazuje i druhá prosba, kterou vysíláme k Matce milosrdenství. „A protož orodovnice naše, obrať k nám své milosrdné oči.“ Chováme pevnou důvěru, že nám pomůže, neboť jsme její děti, které dostala, když měla největší bolest. Přicházíme-li k Ní v utrpení a bolesti, nenajdeme žádnou jinou matku, která by měla plně po-

Foto: -19-

chopení, jako ta, která musela prožít utrpení v celé jeho hloubce a šíři. Nemůže jinak, než projevit soustrast a pochopení. S celou svou láskou obrátí se ke svým dětem a uplatní u svého Syna svůj vliv, aby nám pomohla. Bude mít na nás ohled ve všech našich životních záležitostech. A když se přiblíží konec pozemského života, pak vyslovíme s důvěrou i třetí prosbu: „Po tomto putování ukaž nám Ježíše, pozeňnaný plod života Svého.“ Konec života se stává nejtrpčí a nejdůležitější hodinou našeho žití. Na této hodině závisí všechno, ano celá věčnost. Je zcela pochopitelné, že v této nouzi chceme si zajistit mocnou pomoc Matky všech umírajících. Církev sv. Ji nazvala patronkou umírajících (této památce byla zasvěcena sobota před čtvrtou říjnovou nedělí). Vždyť stála pod křížem Kristovým, když svou smrtí nám získal spásu. Byla i při smrti sv. Josefa, nenechá nás opuštěné, jestliže jsme se po celý život modlili: „Svatá Maria ... pros za nás nyní i v hodinu smrti naší.“

Velký mariánský ctitel přidal k tomuto psaníčku pro Matku Boží důstojné zakončení. Má to být sv. Bernard. Když vcházel do Špýrského dómu, právě zpívali: „Zdravas Královno.“ Jako obzvláštní mariánský ctitel byl touto písní tak nadšen, že přeplněn radostí a láskou k Matce Boží, zvolal: „Ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladvá Panno Maria!“ Kovový nápis na podlaze kostela připomíná živě tento okamžik. Od té doby také my Ji pozdravujeme s láskou a nadšením: Ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladvá Panno Maria!.,

P. Alexandr Büchner, minorita (přeložil P. Jiří Cíclík)

Tebe nadevšecho

Člověk je od přírody velmi pohodlný tvor a jen s velkou nevolí mění své léta zaběhnuté zvyklosti. A to obvykle až tehdy, jestliže ho k tomu donutí okolnost. Ale když si člověk na něco zvykne, bere to jako samozřejmost a tento zvyk u něho vydrží velmi dlouho, neboť jak se říká, zvyk je železná košile.

Mělo by být pro věřícího člověka samozřejmostí mít ve svém hodnotovém žebříčku na prvním místě Boha a Jemu podřídit vše ostatní.

Je sice pravdou, že jsem se dříve o to také snažil, ale obvykle mi to dlouho nevydrželo, neboť 24 let jsem s Bohem nežil i když, jak jsem si později uvědomil, On se mnou ano. Je to tím, že teprve před 18 lety na Bílou sobotu jsem se stal dítkem Božím, za což jsem Bohu velmi vděčný.

Je zajímavé, že čím déle žiji, tím více a neustále Boha poznávám a uvědomuji si všechny souvislosti. A toto právě způsobilo, že jsem svůj žebříček životních hodnot přepracoval

a Boha umístil na první místo, které mu dle mého přesvědčení právem náleží a sebe až na místo poslední.

I když mi to zpočátku činilo nemalé potíže začínat den již při probuzení s Bohem prosbou o pozeňnaní mé činnosti a před spaním s Ním den končit díkůvzdáním, dnes mohu říci, že jsem si na to již natolik zvykl, že se to stalo mou denní samozřejmostí a případné opomenutí považuji za svůj osobní hřích.

Postavením Boha nadevšecho se v mém životě mnohé změnilo, neboť jsem zejména nabyl jistoty a získal oporu a pomoc při mé každodenní činnosti, neboť bez Božího pozeňnaní, marné každé počínání.

Je to zvláštní uklidňující pocit, když vím, že i v těch nejsoukromějších problémech, které bych asi jinak nikomu nesvěřil, mám tak skvělého rádce a pomocníka, ke kterému se bez obav a kdykoliv mohu utíkat.

Jaroslav Šmejkal

Moja CESTA ku viere

Jeden krásny slnečný deň som sa ako obyčajne zúčastnila nedelnej bohoslužby. Keď som vychádzala z Božieho chrámu, zastavil ma jeden mladý kňaz a položil mi na prvý pohľad jednoduchú otázku. „Ako si sa dostala ku viere a čo znamená Panna Mária vo tvojom živote?“ Už-už som mala na jazyku odpoveď, ale v tom som sa zarazila a začala som premýšľať o jej ozajstnom význame. Skúste sa spolu so mnou nad ňou zamyslieť aj Vy, považovať a pokúsiť sa odpovedať.

Moja odpoveď by bola asi takáto. Zo začiatku bola moja cesta ku viere ľahká. Dostala som ju do vienka od svojich rodičov a starých rodičov. Práve oni majú veľký podiel na tom, že verím v Boha. Vychovávali ma podľa učenia Ježiša Krista. Vtedy som si ju neuvedomovala tak ako dnes. V čom bol ten rozdiel? Možno v mojom myslení a dozrievaní. V detstve viera pre mňa nebola nejak podstatná, nechápala som ju tak ako teraz, keď mám 19 rokov. Bola akoby vo mne zakódovaná. Nezamýšľala som sa nad ňou.

Človek, ktorý ma nechal naozaj preniknúť do krás viery, bola moja priateľka. Práve ona ma raz priviedla medzi mladých ľudí v našej farnosti. Je to skupinka ľudí, ktorí sa cez víkendy stretávajú s naším kňazom. Zamýšľajú sa nad významom viery, zhovárajú sa o učení Ježiša Krista, o tom ako žiť vieru, alebo sa o to snažiť, ako sa vystríhať pred pádmi, ktoré nás neustále prenasledujú, i akým spôsobom šíriť vieru ako Ježišovi učeníci... Je toho ešte veľa, o čom sa na týchto stretnutiach diskutuje. Nie je to len rozhovor, sú to i piesne, ktorými sa chcú Ježišovi priblížiť. Tu som si vlastne začala uvedomovať, čo pre mňa znamená viera a pre človeka vôbec. Akú má úlohu v mojom živote, ako ho ovplyvňuje. Spoznala

som tam, že Ježiš mi určil smer, ktorým mám kráčať. ON je tá CESTA, tá pravá, ozajstná. Môžem povedať, tam som v neho uverila i svojím srdcom a myslou. Toto spoločenstvo mi Veľmi pomohlo uvedomiť si, že ON je nielen CESTA, ale i PRAVDA a ŽIVOT. ON je ten, ktorý mi dáva nádej v ťažkých chvíľach. ON je ten, ktorý podá pomocnú ruku, nezavrhne nikoho, prosiacemu pomôže a je i ozajstná LÁSKA. Spoznala som, že žiť podľa jeho učenia, je krásne. Je to celoživotná púť k dokonalosti v jeho viere. Nedá sa k nej preniknúť za jeden deň. Niekedy to trvá i celý život. Ja som veľmi vďačná, že som sa k nim dostala a mohla HO s nimi spoznávať. Ďakujem i mojím rodičom, ktorí vo mne zasiali zrno viery v Ježiša. Veľmi som im vďačná, že my pripravili pôdu, aby mohlo vzklíčiť a vyvíjať sa. Teraz je už len na mojich ramenách, či porastie ďalej alebo zahynie. K tomu my však pomáha Panna Mária.

Tu sa dotýkam druhej časti úvodnej otázky. V mojom živote hrá tiež veľkú úlohu. Je moja MATKA. Nedala mi síce život, ale ochraňuje ma v ňom. Vzhľadovo sa nepodobáme, ja by som sa jej však chcela podobať, spôsobu jej života. Je mojím veľkým útočiskom, ktorú prosím o radu, o ochranu, o vyprosenie milostí u jej Syna... Spolu s Ježišom je neoddeliteľnou súčasťou môjho života. Chcem sa snažiť, aby nimi zostali i naďalej.

Chcela by som ešte povedať ľuďom, mladým alebo starším, ktorí žijú vo viere, nech si ju nenechávajú pre seba. Viete, cesta ku viere je trochu ťažšia, preto pokúsme sa im pomôcť, nájsť ju. Neuzatvárajme sa do seba, ale otvorme svoje srdcia pre iných ako ich Ježiš a Mária otvárajú pre nás.

Adriana D.

„Nejžhavější místo v pekle je pro ty, kdo v době morální krize jsou neutrální.“

Dante

INTERRUPCE

ANO nebo NE?

Definice

Webstrův slovník definuje potrat jako předčasné vypuzení lidského zárodku. Lékařský slovník to definuje podobně, ale určuje 22 druhů potratu - například náhodný, zločinný, habituální, způsobený, infekční, přirozený a terapeutický. Jistě zákonodárství nejedná o obvyklých náhodných nebo přirozených potratech nebo způsobených nitroděložní infekcí, trumatem apod. Spíše je nyní otázka pro lidi a zákonodárce, zda by měl být potrat zakázán potrat - což je vskutku zničení zárodka v lůně buď přímým užitím nástrojů nebo použitím chemických prostředků, které zabíjejí zárodek a nebo způsobují, že je vypuzen.

Klasifikace důvodů pro interrupci

- 1) Dítě je hrozba pro fyzické nebo psychické dobro matky.
- 2) Dítě bylo počato po znásilnění nebo incestu (otec zneužívá dceru). Do této kategorie je podle nejliberálnějších návrhů zahrnuto také „nechtěné dítě“ - nechtěné, protože je nemanželské nebo protože matka je „příliš mladá“. Dalšími důvody jsou, že jeden nebo oba manželé mají nízkou inteligenci nebo chabý charakter nebo že dítě by bylo hospodářským „břemenem“ pro rodinu nebo stát.
- 3) Je možnost, že dítě bude fyzicky deformováno, mentálně opožděné nebo jinak nedokonalé. Obvykle se zdůrazňuje, že zárodek

byl vystaven nějakým škodlivým vlivům: drgám, chemikáliím nebo nemocím (např. LSD nebo zarděnky).

- 4) Jenom matka má právo na rozhodnutí, zda těhotenství bude ukončeno a kolik živých dětí má porodit a má právo zbavit se nechtěného těhotenství. Navíc je argumentováno, že interrupce je rezerva při selhání antikoncepce a je tak přijatelným prostředkem pro kontrolu populace.
- 5) Vždy docházelo k interrupcím. Některé byly dříve prováděny lékaři v nemocnicích v rozporu se zákonem. Ale většinou je prováděly neodborné osoby mimo nemocnici a ty byly trestné. Navíc žena nebo dívka, která se podrobila trestné interrupci byla vystavena možnému zranění a dokonce smrti kvůli infekci nebo jinému fyzickému poškození kvůli nevhodnému provedení.

Provádění interrupcí

Byla vyvinuta metoda interrupce, která používá chemického hormonu (prostaglandin), který ústním užíváním nebo injekcí způsobuje změny v děloze. Při počáteční fázi těhotenství podporuje spontánní vyprázdnění dělohy. Prostředek se jmenuje M-Pill nebo A-Pill. Obhájci interrupce jsou nadšeni jeho účinností. Při pravidelném užívání může vyloučit potřebu antikoncepce, může se brát jednou měsíčně, aby způsobila pravidelný průběh menstruace a údajně utiňuje úzkost a pocit viny u ženy při provedené interrupci - protože nikdy neví, zda je těhotná nebo ne.

- 1) Do dvanácti týdnů je obvyklá metoda interrupce odsávání, dilatace a kyretáž nebo kombinace obou. Hrdlo dělohy je rozšířeno nástroji, až je dostatečně otevřeno k proniknutí trubice, která je připojena k silné odsávací aparatuře. Malý zárodek je vysát do sběrné láhve, je znetvořen a zkrvaven při odsávání a okamžitě umírá traumatem

a ztrátou přívodu krve a kyslíku. Kyretáž (výškrab dělohy do čista) se obvykle provádí zároveň nebo po provedení odsávání.

2) Někdy se provádí pouze dilatace a kyretáž.

Foto: archiv

Po rozšíření hrdla dělohy ostrý nástroj ve tvaru smyčky je vsunut do dělohy a zárodek, placenta a blány jsou vyřezány a vytaženy a vnitřní stěny dělohy jsou vyškrabány, až jsou čisté. Ve dvacátém týdnu zárodek má oči, uši, ruce, nohy, prsty, nehty na noze a všechny orgány. Zárodek na tomto stupni je schopen se hýbat a cítit bolest. Po dvanácti týdnech hlava a údy jsou často příliš velké, aby byly vytaženy nepoškozené a proto jsou rozřezány násilím, ještě před tím než jsou vytaženy.

- 3) Obvyklou interrupční metodou po 12-14 týdnech je povzbuzení předčasného porodu. To může být způsobeno intravenózní injekcí do svalů s látkou oxytocin, ale nejčastěji se provádí injekcí s cizí látkou do stěny dělohy. Někdy se dítě může narodit živé a obvykle je dost velké a silné, a kdyby mu byla dána maximální péče, nejpravděpodobněji by přežilo.
- 4) Poslední používanou metodou je hysterotomie, prováděná pouze při pokročilém tě-

hotenství. Hysterotomie je stejná jako císařský řez s rozdílem, že při něm je dítě zachráněné, ale při hysterotomii je zabito a odloženo. V případech interrupce, kdy je dítě vyňato živé, je zabito jedním z následujících způsobů: umístěno do tašky z umělé hmoty (zadušeno), zanecháno v kontejneru na operačním stole nebo v ledničce, nebo utopeno v nádobě s vodou nebo s formaldehydem. Potom je spáleno. V některých ústavech jsou živé zárodky použity k výzkumným účelům.

Důvody pro interrupci

Zdravotní indikace

Odpůrci interrupce říkají, že existuje opravdu jen málo případů, kdy dítě ohrožuje život matky. Dr. Roy S. Hefferman z Tuffské univerzity při kongresu

Amerického sdružení chirurgů řekl: „Kdo provádí terapeutickou interrupci, buď nemá moderní metody při řešení komplikací těhotenství, nebo nechce věnovat čas, aby je použil.“ Podle Dr. Josepha P. Dornellyho, dřívějšího ředitele nemocnice Margaret Hauge New Jersey: „Interrupce není nikdy nutná, aby se zachránil život matky.“ Dr. Leo T. Heywood, profesor porodnictví a gynekologie a předseda oddělení na lékařské fakultě Greighton University v Omaha řekl: „Jsem proti interrupci. Není nutná v lékařské praxi a ničím právě ten předmět, který se lékař zavazuje chránit - lidský život.“

Závěrem lze říci, že tisíce lékařů po celých Spojených státech, kteří během své praxe pečovali o stovky matek a dětí, pevně tvrdí, že nikdy při těchto tisícovkách těhotenství neviděli jediný případ, kdy muselo být dítě obětováno, aby se zachránila matka, ani neviděli případ, kdy matka zemřela, protože lékař neprovedl interrupci.

Psychiatrická indikace

Lékaři neschvalující interrupci říkají, že nikdo nikdy nestanovil příčinnou závislost mezi těhotenstvím a psychickou nemocí. Ženy, které jsou citově narušené, vstupují do těhotenství, ale těhotenství není příčinou jejich nemoci. Tito lékaři považují důvod, že těhotenství by mohlo ohrozit psychický stav matky za mlhavý a opírající se o velice neobvyklou situaci. MUDr. John Phelan, profesor psychiatrie na lékařské fakultě University v Miami uvádí: „Slyšíme, že interrupce je nutná k zabezpečení mentálního zdraví matky a pokud prý nedojde k interrupci, pacientka spáchá sebevraždu. Tento přístup je klamný a neobstojí při šetření statistických a lékařských údajů.“ MUDr. Howard C. Taylor, Jr. - ředitel porodnictví a gynekologie v Columbia - Presbyterian Medical Center v New Yorku prohlašuje: „Nikdy jsem se ve své praxi nesetkal se sebevraždou u pacientky trpící úzkostnou depresí.“ V Anglii byla provedena přesná studie

Foto: -Jana-

za deset let o neprovdaných matkách, které žádali o interrupci a byly odmítnuty. Zjistilo se, že počet sebevražd u této skupiny byl nižší než u průměrné populace. Dr. Theodore Lidz, profesor psychiatrie na Yale University School of

Medicine tvrdí: „Je prakticky nemožné... předpovědět, zda interrupce nebude zhoubnější pro psychické zdraví než donošení dítěte k porodu.“

Věřím, že může být s jistotou prohlášeno, že interrupce způsobuje hlubší vinu, depresi a psychickou nemoc - tu nemůžeme vyléčit.

Znásilnění - Incest - Nemanželskost

Odpůrci interrupce jistě souhlasí, že těhotenství pocházející ze znásilnění nebo incestu je tragédie. Navíc při těchto případech (i nemanželské děti) se projevuje ne citové, ale sociální zranění. Ale není psychická jizva matky ještě více roznicena vinou, že zničila živé dítě, které bylo z poloviny její? Důvod zničit zárodek se může zdát dobrý, ale může se nějak rovnat zlu, působenému zničením tohoto dítěte? Tvoří dvě špatné věci věc správnou? Právo na život dítěte jistě převyšuje svolení rodičů, lékaře nebo jiného člověka k jeho ukončení. Dokonce i když

došlo ke zločinu na dítěti jako v případě znásilnění, nenarozené dítě je nevinná bytost bez zodpovědnosti za zločin a nemělo by být trestáno za zločin nebo špatné posouzení některého z rodičů. Během dějin se odkládal trest smrti těhotných žen, odsouzených na smrt za zločin, až do doby po porodu dítěte. Bylo přesvědčením soudců, že nikdo nemůže trestat nevinné dítě za zločin matky. Když dojde k znásilnění, oběť by měla být hned ošetřena výplachy

a spermacydy, aby se zabránilo vzniku těhotenství a měla by se nasadit antibiotika, aby se zabránilo infekci. Avšak vznik těhotenství po znásilnění je velmi neobvyklý také vzhledem k faktoru stresu.

Je načase, abychom mluvili o příčině našich problémů. Ať rodiče správně poučují děti o sexu. A zároveň ať jsou hodně přísní na pornografii. Vyčistíme stránky časopisů, literaturu, televizní programy, které podporují zločin a zneužití drog a vysmívají se morálce a dobrému chování a tak přispívají ke vzniku násilnění a nemanželských dětí! Vyzývám, aby se skončilo s tolerancí a aby naše pozornost směřovala k prevenci těchto problémů a ne k samotné interrupci! Nikdo nepopírá, že je neštěstím, když dojde k těhotenství u svobodné dívky, velmi mladé nebo mentálně opožděné. Ale protože je těhotenství nechtěné, smíme zničit zárodek z naší lůbovule? Předně by se mělo ukázat, že v dějinách mnoho našich největších jedinců se narodilo z neočekávaného nebo nechtěného těhotenství.

Ostatní indikace

Důvody pro interrupci vzbuzují velké emoce, když se jedná o možnost poškozeného plodu. Je potvrzeno, že když nějaká matka bude brát drogy nebo nějaké chemikálie, bude ozářena nebo dostane nějakou nemoc jako zarděnky, může být poškozen plod, který nosí. Avšak je rozumné, aby všechny takto ohrožené děti byly utraceny, když jenom určité procento z nich bude mít deformace? Známy lékař a učitel ve zdravotnictví řekl: „Stěží jedna z deseti žen, která dostane zarděnky během těhotenství, bude mít dítě s vážnou fyzickou vadou.“ Ale kvůli argumentaci řekneme, že poškozené zárodky by měly být zničeny. Dokonce i tehdy má devět normálních těhotenství jít k interrupci kvůli jednomu nenormál-

nímu? Není žádný důkaz, že dítě s vrozenými vadami by se raději nenarodilo, protože se ho nikdo nemůže zeptat. Tento důkaz by mohl existovat, kdyby sebevraždy byly obvyklé mezi lidmi s vrozenými vadami. Právě naopak se

zdá, že tito lidé si váží života více, protože u nich je výskyt sebevražd nižší než u běžné populace. Nakonec musíme uvážit budoucí a osobní důsledky: Jestliže se nyní rozhodneme, že můžeme zabít nenarozené kvůli fyzickému nedostatku, proč potom nemůžeme zabít již narozené? Jestliže těhotenství a dítě může být zničeno (protože by znamenalo psychický nebo ekonomický stres pro matku nebo rodinu, neboť dítě bude „nedokonale“), co potom s nyní žijícím dítětem, jestliže je slepé nebo hluché nebo mrzáček? A co se starými, kteří se stali břemenem pro společnost? Co s nimi uděláme? Protože už nejsou soběstační jako dítě v lůně, neměli by být podrobeni eutanasií? A jestliže lékař, matka a soudce mohou společně vydat ortel a rozhodnout, že dítě nemá žít, kdo naopak má rozhodnout, kdy matka, lékař nebo soudce nesmějí žít?

MUDr. John L. Grady
zpracovala Sylva Pudzichová
(dokončení příště)

Stará Matka Boží Žarošická

Mezi úrodnými poli a vinicemi v pahorcích Ždánického lesa na křižovatce silnice Brno - Kyjov - Hodonín, leží vesnice Žarošice. Tady, na hlavním oltáři farního kostela svatě Anny, trůní Stará Matka Boží Žarošická - Dívotvůrkyně Moravy.

Foto: -Pavel-

Před rokem, když naši zemi navštívil Svatý otec Jan Pavel II., dostalo se Panně Marii Žarošické zvláštního vyznamenání. Papež totiž při setkání s mládeží na Svatém Kopečku 21.5.1995, za účasti olomouckého arcibiskupa, brněnského biskupa a dalších biskupů a opatů, posvětil nové zlaté korunky, vyrobené z darovaných snubních prstýnků a dalších darů poutníků a žarošických farníků a vložil jí je na hlavu.

Korunky mají v sobě zabroušeny modré, červené a bílé drahé kameny v národních barvách. Dále jsou v Ježíškově korunce kamínky ze Svaté země a v Mariině z poutních míst naší vlasti i zemí okolních (Czenstochova, Maria-Zell, Hostýn, Šaštín, Velehrad, Svatá Hora u Příbrami...). Na ko-

runkách je vyryt latinský nápis „Bud' pozdraven , Ježíši, Synu Boží a Mariin“ a „Bud' pozdravena Dívotvůrkyně Moravy“.

V loni od 9. do 15. září se zde konaly korunovační slavnosti, kterých se během týdne zúčastnilo skoro 30 tisíc věřících. Hlavní pout-

ní mši sv. sloužil brněnský biskup o. Vojtěch Cikrle a spišský světitel biskup o. Juraj Imrich spolu s opatem strahovským Michalem Pojezdným a opatem želivským Vítem Tajovským a dalšími kněžími a 19. května v neděli před slavností Seslání Ducha svatého, přesně rok po slavné korunovaci, zde mši sv. zahájil novou tzv. Korunovační pouť apoštolský nuncius Giovanni Coppa.

Ve své promluvě na téma 1. čtení: „Ti všichni jednomyslně

setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou Matkou Marií a s jeho příbuznými“ (SK 1,14) mj. řekl:

„Dnes se nám potvrzuje znovu Boží Slovo. I my jsme zde shromážděni v modlitbě s Ježíšovou Matkou Marií, stejně jako apoštolové. My se cítíme zaplaveni radostí, která vzrůstá s připomínkou prvního výročí korunovace Staré Matky Boží Žarošické - Dívotvůrkyně Moravy...“

... Dnes jsme jakoby zamícháni do řeky tisíců a tisíců poutníků minulých století a jako oni prosíme a zpíváme v úctě k naší velebné Matce a taky všichni jednomyslně setrváme v modlitbách spolu s Marií. A co nám říká? Držíc Syna svého v náručí ukazuje nám, jaký má být náš křesťanský život. Máme

poslouchat hlas Ježíše a vše, co nám říká. Maria žila a žije jen pro jediný cíl, naučit nás milovat a následovat svého Syna.

... A dnes se Maria ptá nás: mne, vás, všech, ale především vás mladých: Znáš Boha Otce? Znáš toho, kterého poslal, Ježíše Krista? Znáš dobře evangelium? Následuješ je věrně, jak se po tobě žádá?

A zde je tajemství naší blaženosti, nejenom věčné, ale i pozemské. Neznáme-li dobře Boží Trojici, která nás miluje, jestliže nežijeme upřímně svůj lidský křesťanský život, jsme nešťastní.

Je krásné, že loni byla Matka Boží korunována, ale koruna je pouze hmotná věc, i když je ze zlata a drahých kamenů. Chce, abychom my všichni byli její živou korunou, zářící zlatem a drahocennými paprsky ctností. Chce nás takto představit svému Synovi a tím Bohu Otcí.

Slibme naší Matce, že budeme stále touto živou korunou, kterou Bůh drží svou nezměrnou otcovskou láskou. Slibme, že budeme pravými bratry Jejeho Syna Ježíše, že budeme vždy a cele patřit Jí, naší Divotvůrkyni Moravské. To bude náš život věčný zde na zemi, v rodinách, v práci a denním životě a to bude naše koruna věčné radosti v nebi.“

A jaká byla vlastně cesta Staré Matky Boží až k papežské korunovací?

Už před příchodem sv. Cyrila a Metoděje, při tzv. iroskotské misi, byl v místech dnešní Silničné (obec asi 3 km od Žarošic) postaven kostelík a v něm byl uctíván obraz nebo socha Panny Marie, kterou podle legendy při-

jala od poslů z Milána královna Markomanů Fritigil, jako dar.

Roku 1322 koupila Žarošice královna Eliška Rejčka pro klášter cisterciacek na Starém Brně, který právě zakládala.

Duchovní správu dostali cisterciáci a ti zde zavedli po francouzském vzoru poutní soboty s názvem Zlaté soboty. Bývaly tři nebo více po sobě. O něco později (možná 1326, kdy je první písemná zmínka o mariánském kostele, nazývaném „starý“) byla poutnímu kostelu zasvěcenému Narození Panny Marie, věnována socha 142 cm vysoká z lipového dřeva oblečená do královského roucha z doby Lucemburků. Na levé ruce chová

Foto: -bh-

Ježíška, který pravou rukou žehná a v levé drží zeměkouli. Říká se o ní, že když poutníci přicházejí, tak se usmívá a když odcházejí, pláče.

Sem, k Matce Boží, se utíkali lidé z okolí, z jihovýchodní Moravy a západního Slovenska, když je soužili války mezi markrabaty Joštem a Prokopem (1390-1409), husitské bouře, Tataři, Turci, kurucké nájezdy (1705-1711) a i v tomto století dvě světové války a léta komunistické nesvobody. Matce Boží zde lidé svěřovali své blízké, kteří byli zajati a prodáni do otroctví, byli nemocní nebo se odvrátili od víry, děkovali Jí za záchranu holého života a byli u Ní uzdravováni. Právě ze slz a utrpení rostla zde sláva tohoto poutního místa.

Roku 1529, když Turci obléhali Vídeň, dorazili až do Žarošic. Poutní místo bylo ušetřeno díky zázraku, když jeden Turek drze vešel do

chrámu na koni, s dýmku v ústech a rouhal se Matce Boží. Z jejích očí náhle vyletěly dva blesky a Turka oslepily. On se zděsil a slíbil, že se dá pokřtít, když mu zase vrátí zrak. Po vyučení ve víře a upřímném pokání byl pokřtěn, znovu začal vidět a z vděčnosti se stal poustevníkem v blízkosti Matky Boží.

Kdy Brno obléhali Švédové, vyráželi rabovat i okolí. Nebyla ušetřena ani rezidence Staré Matky Boží. Tehdy v roce 1645 naložili na vůz také milostnou sochu. Když ale chtěli odjet, nemohly se vozy vůbec hnout z místa. Pohodili tedy sochu do vinice u cesty. Zanedlouho tudy šel za svou milou do Koběřic Josef Němec z Albrechtova a uslyšel hlas: „Josefe, vezmi mne sebou.“ Nalezl sochu, vzal ji do vinařské putny, kterou měl na zádech a přinesl ji domů. Poté byla milost-

ná socha odvezena na opravu do Olomouce. To se vezla na voze. Za 350 let poté jela do Olomouce znovu, tentokrát autem na slavnou korunovaci.

Když Josef II. zrušil svými výnosy poutní místa a kláštery, nebyla ušetřena ani Žarošická rezidence Staré Matky Boží na Silničné. Když večer na Zlatou sobotu 11. září 1785 přišli poutníci k rezidenci, našli na dveřích kostela úřední listinu s rozhodnutím o zrušení a zboření poutního

místa. Proto večer kolem půl osmé přenesli milostnou sochu z její rezidence ve světlém průvodě a za zpěvu písně „Před věky zvolena“ do farního kostela svaté Anny v Žarošicích.

Každoročně se zde proto scházejí poutníci z Moravy, Slezska a Slovenska, aby si na druhou sobotu v září při hlavní pouti světelným průvodem a touto písní připomněli toto slavné přenesení.

Pro Žarošickou Zlatou sobotu je i typický starobylý poutní ceremoniál. O jeho uchování se velice zasloužil i pan Antonín Kolek (1895-1983), který sebral a sepsal mnohé písně, modlitby a poutní zvyklosti, které už jinde dávno zanikly.

28. června 1797 velký požár Žarošic úplně zničil kostel, faru, panský dvůr a většinu stavení. Proto byl v letech 1800-1801, z cihel zrušené rezidence, postaven nový farní kostel, který zde stojí dodnes. milostná socha přečkala tento požár ukrytá ve sklepech, stejně jako později 2. světovou válku. Odtud byla vynesena přesně 50 let před svou korunovací 21.5.1945.

A jaká je budoucnost poutních Žarošic? Od starých dob je to místo společně mariánské úcty Moravanů a Slováků. Jejich písně a modlitba se zde prolínají i dnes. Není zde žádná hranice, zde se má každý cítit jako doma. Zde je místo k potěšení srdce každého člověka.

Aleš Ondrůšek

* * *

Při příležitosti zahájení korunovační pouti jsme položili apoštolskému nunciovi jeho excelenci Giovannimu Coppovi dvě otázky:

Jaký je Váš osobní vztah k Panně Marii a co Ona pro Vás znamená?

Všechno, znamená všechno. Panna Maria je naší Matkou, naší Královnou. Ona je Ta, která nás zrodila, protože když se Ježíš narodil z Panny Marie, tak tím pádem se zrodilo také mystické tělo Kristovo a my jsme jeho údy.

Moje povolání vzklíčilo Mariiným prostřednictvím v mariánském měsíci. A také v mariánském měsíci moji rodiče, k mé radosti, vyjádřili souhlas s mým rozhodnutím výhradně sloužit Bohu.

Otázka, jaké místo v mém životě zaujímá Maria, byla a je vším. Maria je pro mě vždy velkou, dojmávající a potěšující Osobou.

Jistě znáte osobu sv. Maxmiliána Kolbeho. Oslovila ona i Vás?

Ano, Maxmilián je velký hrdina víry, on byl mučedníkem lásky, ale nejenom tím, že odevzdal život v koncentračním táboře, ale celým svým životem. On byl Jejím velkým apoštolem v Polsku, v Japonsku a vůbec všude, kde se objevil.

Velmi Vám děkujeme a prosíme o pozhnání pro naše čtenáře, pro celé dílo „Immaculaty“ a Rytířstva Neposkvrněné.

Velice rád.

*Srdčně zdravím a děkuji
+ Janu Coffin
A.V. 19. Květen 1996*

Redakce

Nejvzácnější náhrdelník

Přesto, že si již naše děti založily své vlastní rodiny, s velkou láskou vzpomínám na své rodiče. Zvláště na maminku, která nás vedla svým příkladem a velkou láskou k Panně Marii. Zůstala s námi, čtyřmi dětmi, sama, neboť tatínek následkem zranění z první světové války zemřel. K vyléčení jeho nemoci si vypůjčila na tehdejší dobu pro nás velkou sumu peněz. Léčba však byla marná. Zůstali jsme úplně bez jakékoliv pomoci nebo sirotčího příspěvku. Maminka se měla co ohánět, neboť děti, které mají 11, 9, 5, 2 a půl roků toho mnoho nepomohou. A to ještě později chodila i se dvěma staršími dětmi oddělovat k sedlákům, když nám něco udělali na poli. Bývalo často všelijak, ale i tato nesnáze nás velmi scelila. Často jsme se dělili s krajícem chleba. Ale když na vánoce maminka napekla v peci hruškových vdolků a přišli k nám koledníci, jak jsme byli šťastni a s velkou láskou jsme je jimi obdarovávali. Měli jsme se všichni moc rádi, což trvá až doposud. Dnes se mamince můžeme odplatit, jen vroucí modlitbou a vzpomínkou. Lásku k Panně Marii jsme si uchovali, neboť jen Ona byla naší ochránkyní a útěchou. Později jsme dostali medailku Neposkvrněného Početí Panny Marie. Často jsme ji líbali a říkali: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme.“ A Panna Maria nás neopustila. I když jsem postupem času musela jet do lázní, nikdy jsem tuto medailku neodložila, přesto, že tam mnohé ženy a dívky nosily různé přívěsky a drahé věci, vždy jsem si řekla, že mám ten nejcennější a nejkrásnější náhrdelník. Jen Ona je nám mocnou ochránkyní a přímluvkyní a milující Matkou a mocnou Královnou, prosící za nás u svého Syna.

Byla jsem velmi šťastná, když jsem mohla při pouti do Lurd v roce 1992 navštívit v Paříži kapli na Rue du Bac, kde se zjevila 18.7.1830 svatě Kateřině Labouré Panna Maria.

Ludmila K.

Milé děti,

každé království má svého krále, tzn. někoho, kdo je mocný, silný, kdo dovede vládnout. Také království zvířat mělo svého krále, který se jmenoval Dravec I. Zpočátku to byl vládce velice zdvořilý, moudrý a dobrý ke všem poddaným. Ale pomalu se začínal na něm projevat hrozný zlozvyk. Občas v poledních hodinách ho začínaly svědit jeho hrozné drápy. Dravec I. se maskoval, aby ho nikdo nepoznal a vycházel do tmavých uliček. Vysouval své drápy a hop ! ...

Pojídal jedno zvířátko po druhém tu a tam. Bylo to drsné, ale Dravec I. nedovedl ovládnout svědění svých drápů. Po každém hanebném činu se vládce schovával v nějakém černém lese a plakal, naříkal: „Jsem to ale blázen! Proč jsem zase sežral zvířátko. Přece mi nic zlého neudělalo. Příště, po 171, se už polepším, už nebudu takhle jednat.

No, a příště postupoval stejně. Je těžké být králem.

Konečně se však jednoho dne Dravec I. rozhodl ostříhat si drápy. K tomuto účelu byly vyrobeny speciální nůžky (pochopitelně ze zlata, protože král je přece králem), kterými mu jeden z jeho zbrojnošů stříhal jeho královské drápy, jakmile ho začaly svědit. Nastala nová

epocha v celém království zvířat. Bez drápů se Dravec I. stal vegetariánem. Nevycházel proto do temných uliček, nenapadal nepozorná zvířata, dokonce se naučil hrát na piano a pít bylinky. Nikdy občané království nebyli tak šťastni jako nyní. Malá zvířátka zpívala, tančila a bavila se na ulicích někdy až do západu slunce.

Ale bohužel! Jednou v sobotu ráno zlaté nůžky, kterými zbrojnoš stříhal drápy samotnému králi, někde zmizely. Drápy Dravce I. začaly opět bleskurychle růst. Bylo zapotřebí co nejrychleji najít nůžky, jinak ... Celý dvůr horečně hledal nůžky. Premiér nařídil lišce, aby četla králi nějaké povídky a tím, aby se ho snažila uklidnit.

- Dost, milá liško, už mám toho dost! Mám hlad a kromě toho mně velice svědí drápy!

Příběhl zbrojnoš s párem silných nůžek. Mnohokrát se pokoušel, ale nůžky nebyly schopny ustříhnout drápy jeho výsosti. Kuchaři připravili nejlepší jídla a všechno, co měl Dravec I. nejradši. Ale on se stále díval na své drápy, které se nebezpečně vysouvaly a říkal:

- Ach, cítím, že zase budu muset lovit. Mám chuť na malého, měkkého, krásného zajíčka! Rychle

najděte mé nůžky, nebo vás všechny sežeru! - řval.

Právě v tomto okamžiku otevřely se dveře jídelny a vešel malý sympatický zajíc. Všichni se zhrozili, až jim oči vylezly z důlků. Okamžitě se drápy Dravce I. vysunuly a jeho tlapy se začaly nebezpečně plížit kupředu.

Ale malý zajíček se odvážně obrátil ke králi:

- Nechápu. Jsi králem a tvé drápy tě nechtějí poslouchat?

- Všichni mě poslouchají i moje drápy. - odpověděl uraženě Dravec I.

- Tak je zkus schovat!

- Nechce se mi. - odpověděl král a nebezpečně vytáhl tlapu.

- Vidíš, mám pravdu, tvé drápy tě nechtějí poslouchat!

- Cože? Podívej se! - řekl král a schoval drápy.

- Bravo! Vidíš, není to nic těžkého, musíš pouze chtít! Teď jsi opravdu králem!

Dravec I. se na chvíli zamyslel.

- Malý, máš pravdu. Ale je těžké být králem svých vlastních drápů!

Malý zajíček vytáhl z tašky zlaté nůžky krále a spokojeně pronesl:

- Našel jsem je, můj králi, ale teď vidím, že už ti nejsou k ničemu. Od tohoto dne si už král nenechával stříhat drápy a když ho začaly svědit a nebezpečně se vysouvat, říkal:

- Jsem králem svých drápů! Proto, milé drápy, musíte poslouchat

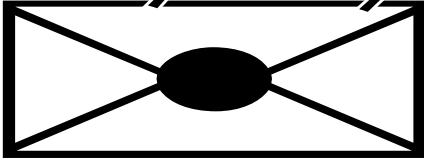
a okamžitě se zase schovajte!

Od té chvíle nastal v království pokoj a mír a všichni byli šťastni, že mají opravdového krále.

Milé děti, určitě jste tu pohádku dobře pochopily a od této chvíle si jistě již uvědomujete, že nikdo nikdy nebude opravdu velikým, když je otrokem svých zlovyků a je nestálý v dobrém.

Bruno Ferrero

Dopisy čtenářů

Snad každý z nás putující tímto slzavým údolím se někdy dostal do situace, kdy náhle vlastní síly nestačí, a tu se naše pozornost obrací zpravidla k vyšším mocnostem s nadějí o prosbu a pomoc. Právě v těchto těžkých a vážných chvílích vysíláme k nebi své známé volání: Pane Bože, pomoz. Bývá to mnohdy volání z nouze, beznaděje, ale leckdy také hluboké a opravdové očekávání Boží pomoci. Ne vždy však bývá toto naše volání v dané chvíli vyslyšeno a následně si klademe otázku proč?! Proč právě já, moje rodina, dítě...Proč?

Kde jinde v těchto těžkých chvílích hledat odpověď, kde hledat útěchu, než u naší milované Matičky. Je-li naše důvěra v Ni opravdová a upřímná, jistě odpověď dostaneme. Záleží jen na nás samotných, zda chceme této odpovědi naslouchat.

Dovoluji moji osobní zkušenost. Začalo to před třemi lety nemocí, která přišla, jak již to zpravidla bývá, náhle a nečekaně. Ve věku ještě ne dovršených padesáti let, přišla náhlá cévní mozková příhoda. Následovala operace, dlouhodobá rehabilitace a trvalé následky - ochrnutí na půl těla - trvalá invalidita. Těžko se člověk s takovýmto údělem smiřuje a chybí-li opravdová víra, často přicházejí nejruznější myšlenky a pokušení.

Když jsem se v nemocnici probral z bezvědomí, sdělil mně ošetřující lékař, že se budu muset podrobit operaci mozku. Tehdy jsem si

snad poprvé uvědomil, jak je člověk malý a bezmocný tvor. Požádal jsem o rozhovor s lékařem a při té příležitosti se ho zeptal, zda je věřící. Jeho odpověď byla sice záporná, i když pro mě ne tak zcela beznadějná. Na moji žádost mi zařídil a umožnil setkání s knězem před operací. Už toto jednání jsem pocítil jako Boží prozřetelnost a operaci jsem podstoupil po přijetí Nejsvětější Svátosti.

Když jsem asi po třech měsících po operaci odjížděl do rehabilitačního ústavu, pohlédl jsem mimoděk z okna sanitky k zamlženým báním svatohostýnské baziliky, smutně jsem se smiřoval s tím, že proplakané a promodlené poutní místo už nikdy nenavštívím. Po pěti měsících pobytu v rehabilitačním ústavu jsem se opět vracel zpět do svého domova s invalidním vozíčkem. Bylo téměř jisté, že mé obavy z návštěvy sv. Hostýna jsou definitivně potvrzeny. Těžko jsem se s tím vším smiřoval, když jsem uslyšel někde uvnitř nějaký divný hlas, který mi našeptával: jestliže Matička bude chtít, abychom se na tomto místě ještě setkali, Ona už to nějak zařídí. S touto myšlenkou jsem opět po dlouhé době začínal nový život v kruhu rodiny. Leč nebylo ještě všemu strádání konec a ještě těžší zkouška na mě čekala. Projevila se náhlým propuknutím vážné onkologické nemoci u naší dcery. Tehdy jsme se taktéž obraceli v modlitbách a prosbách o uzdravení, ale vůle Nejvyššího byla jiná a Pán si dceru povolal z tohoto pozemského života do svého království. Útěchou nám bylo jen pomyšlení, že nemusela na tomto světě bolestně dlouho strádat, jak už to při těchto onemocněních zpravidla bývá. Ani tady však čas zkoušek nekončí a naší mladší dceři se narodil těžce zdravotně postižený chlapec. Neklesáme však ani teď na mysl a přijímáme tuto skutečnost jako určitou formu Boží prozřetelnosti. Zde se stává něco, co lze taktéž považovat za zásah

vyšší moci. Jelikož nemohu normálně pracovat a náhle zjišťuji, že mám nezvykle mnoho volného času, hledám vhodnou formu jeho využití, a tak se rozhoduji dělit ho mezi četbu a modlitbu. Četl jsem vše, co se číst dalo, a tak mě jednou přišla do rukou i knížka s názvem „Světlo a stín“, ve které jsem se dočetl o životě a utrpení p. Maxmiliána Kolbeho. Shodou okolností právě po přečtení této knihy se mně náhodou dostala do rukou i útlá brožurka „Immaculata“ a hned jsem věděl, že mě opět oslovuje něco vyššího. Po důkladném zvážení jsem se rozhodl požádat o zapsání do knihy členů Rytířstva Neposkvrněné. Této mé žádosti bylo vyhověno a dne 8.12.1995 jsem obdržel diplom. Mimo doporučené modlitby jsem si sám předsevzal a slíbil denně se modlit modlitbu sv. růžence za všechny, kteří milost Boží nejvíce potřebují.

Ještě se krátce vrátím k onomu hostýnskému poutnímu místu. Na podzim loňského roku jsem se účastnil pohřbu příbuzného v Bystřici pod Hostýnem. Po skončení pohřebního obřadu mně bratr nabídl, že bychom se mohli zajet podívat nahoru na sv. Hostýn. Jaké bylo moje překvapení a nevýslovná radost, když jsem opět stanul v tomto poutním chrámě. Byla dokonce otevřená a přístupná i boční kaple, kde jsem se poklonil a poděkoval před sochou Panny Marie plačící.

A nyní se ptám, jsou to všechno jenom náhody nebo je to řízení Boží či osud? Ať je to tedy jak chce, nezbyvá mně než upřímně za všechno ať dobré či zlé poděkovat. Vždyť naše nebeská Matka poznala za svého pozemského života tolik bolestného a těžkého, když byla přítomna potupné smrti svého jednorozrozeného Syna. Vyprosme si i my její zvláštní ochranu, sílu a vytrvalost v pevné víře a důvěřujeme, že i Ona se jednou přimluví za nás u svého Syna.

Maria, pomocnice křesťanů, zůstaň matkou lidu svému.

Petr z Moravy

Pochválen buď Ježíš Kristus!

Velice děkuji Bohu za milost, že zpráva o M.I. došla až do naší zapadlé vesničky. Děkuji naší Neposkvrněné Panně, že mě také přijala za své vlastnictví. Mám z toho všeho velkou radost.

Před dvěma lety do naší vesničky zavítala z Čech jistá paní a darovala našim dvěma dceruškám, které si právě hrály před domem, dvě medailky. Vloni mi na pětidenní pěší pouti v české vesničce Gernik, daroval místní děkan další dvě medailky. Při vstupu mezi členy M.I. jsem dostal také medailku, takže celkem jich máme 5, právě tolik, kolik je členů v naší rodině. Děti je nosí od té doby co je dostaly, protože věříme, že je dobré, aby člověk stále nosil něco posvěceného. Teď věřím, že Panna Maria skrze ty první dvě medailky působila tak, že jsem dnes členem Jejím Rytířstva. Také se chci zmínit o tom, že odevzdání se Neposkvrněné Panně působilo na mě velice dojemně. Svátek Neposkvrněného početí připadl letos právě na pondělí. Protože náš pan farář má své pastýřské působení ve čtyřech farnostech, dělal jsem si obavy, jak to bude s mou zpovědí a svatým přijímáním. Naštěstí a jistě s milostí Boží a prostřednictvím Neposkvrněné Panny byl velebný pán u nás po celé tři dny, od soboty do pondělka, takže jsem se mohl na tento den připravit. Byl to pro mě velice zvláštní den. Před odpoledním požehnáním, po ranní mši sv., jsem šel mnohem dříve do kostela a zaslavil jsem se Panně Marii. To, co jsem cítil tam a co od té chvíle prožívám, je myslím zřejmě každému rytíři a ctiteli Neposkvrněné.

Už dávno jsem zaslavil svou rodinu Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a denně se dovolávám jeho kralování v mé rodině. Přál bych

všem křesťanským rodinám, aby okusily radost, sladkost a pokoj, který přináší Ježíš těm, kdo v něho věří. I když jsem slabý člověk věřím, že pod vedením Té, která neřekla nikdy Pánu „ne“, dokáží také já říkat Bohu „ano“.

Přál bych si, aby tyto řádky svědčily o tom, že chci věrně sloužit mariánskému hnutí pod vedením Neposkvrněné, k uskutečňování Království Ježíšova zde na zemi.

S veškerou úctou Pavlík z Rumunska

Knihy knih

Před časem jsem byl omluvit svou dcerku pro nemoc ve společenství dětí naší farnosti, ve scholce. Byl jsem mile překvapen a dojat, když jsem spatřil v místnosti hodně dětí a uprostřed byla položena Bible, jako by vyrůstala z kytice květín, které zde byly právě kvůli této Knize knih a hned vedle se třeptil svícen se svící. Najednou jsem si uvědomil, jak málo si dovedeme vážit této Knihy a jak málo je používána v každodenním životě nás věřících. Mít tuto knihu stále na očích, na čestném místě, abychom si stále uvědomovali, že tato Kniha je vlastně dopisem Všemohoucího Boha nám lidem, je živým Slovem, návodem k dosažení Věčné blaženosti. Ta nejkrásnější Bible není ta, která září a voní novotou, ale ta, která je častým používáním ohmataná. A přesto je krásná, protože vypovídá o lidech, kteří s ní a podle ní žijí. Nesmíme zanedbávat četbu a studium Bible, kvůli jiným knihám. I právě proto Matka Boží na tak mnoha místech světa pláče, protože jsme zapomněli na Bibli - na Slovo Boží. A tak jsem vděčen a děkuji Bohu, že tyto malé děti jsou vedeny k lásce k této Knize knih již od předškolního věku. My, „dospěláci“, přestaňme se již zabývat zbytečnostmi a malichernostmi. Vraťme se tam, kde se staneme opět těmi čistými, bezelstnými a důvěřivými dětmi.

Děti víry, dětmi Božími. Vraťme se k Slovu Božímu. Vraťme se k Bibli.

PMH

Vážená redakce,

nemohu dost dobře poděkovat za článek „Obrana pravdy je činem blíženecké lásky“ - uveřejněném v Immaculatě č. 25.

Plně se s ním ztotožňuji a velice vítám tento „průvan“. konečně je řečeno jasné slovo (jak vzácné - bohužel - i v některých našich časopisech!). Věřící se nemohou přizpůsobovat dnešní mentalitě, rozměňovat Boží slovo.

Chtějí-li zůstat skutečnými křesťany, musí být ochotni vzít na sebe i tento kříž, že nebudou světu příjemní, ani pohodlní.

Mnohokrát děkuji za tento článek i za mnohé jiné.

I. Šimíčková

Chvála Kristu,

dovolte mi, abych Vás pozdravil z Mladé Boleslavi. Chtěl bych se s Vámi podělit o zkušenost z měsíce května. 1. a 8. 5. byl státní svátek - připadl na středu a zůstaly mi v rezervě dvě vyprávění a na hodinu 22. 5. pak vyprávění třetí.

Rozdal jsem dětem lístečky s abecedně napsanými tituly článků: „Byla jsem v letadle, které se zřítilo“, „Mučednice z Ukrajiny“, „Povídání o lásce“.

„Děti vyberte si“, a sedmáci si pochopitelně vybrali na prvním místě: „Povídání o lásce“, na druhém: „Mučednice...“, na třetím : „Byla jsem...“.

A výsledek? Na závěr články byly zhodnoceny v pořadí: „Mučednice“, „Byla jsem...“, Povídání....

To je přece krásné pořadí. V třináctiletých dětech ještě žijí hodnoty, jako je statečnost. V každém příběhu byl odrazový můstek k zamýšlení: nad vyznáním víry, nad významem modlitby, nad šestým přikázáním.

Fr. N.

Poděkování

Z vděčnosti za všechny dary Boží lásky a milosti děkuji Pánu Ježíši a Jeho Matičce jménem celé naší rodiny. Každý den prožívám spolu s Ježíšem a Marií tak, jak mi Pán dává víru a milost, a snažím se žít podle vůle Boží. Kolik zázraků každý den jsem už prožila, to ví jen dobrotivý Bůh. Slovy nevystihnou všechnu vděčnost, díky a dluh, který cítím vůči svému sladkému Bohu. Bože můj, který jsi tak velkorysý, smiluj se nade mnou a přijmi ode mě toto tak neumělé poděkování, Panno Maria, Tobě patří dík za všechnu mateřskou lásku, kterou zahrnuješ celou naši rodinu, za všechny přímluvy u svého Syna a za stálou ochranu a pomoc ve všech potřebách.

Tvá „rytířka“ Jana

Chtěla bych veřejně poděkovat Panně Marii za vyslyšení mé prosby, za narození zdravého dítěte. Panno Maria, děkuji.

Marie

Vážená redakce,

moc Vám děkuji za vydávání Vašeho časopisu Immaculata. Poprvé mi ho dala přečíst moje sestra a od té doby si ho objednávané společně. Vždycky se na něj moc těším a jak mi to čas dovolí, celý ho přečtu.

Chtěla bych Panně Marii poděkovat. S její pomocí se setkávám každý den, drží nad námi ochranou ruku. V březnu náhle onemocněla manželova maminka. V nemocnici jí řekli, že je na tom vážně. Úplně jí selhaly ledviny. Moc jsem se modlila k Panně Marii, aby se nám babička uzdravila a během 5 dnů se zdravotní stav výrazně zlepšil. V nemocnici si

pobyla 16 dní a zase je zdráva. Ještě jednou Panně Marii děkuji za uzdravení.

Srdečně Vás zdraví

Hana Ronovská

Milá redakce,

mám velkou radost, že mohu poděkovat Pánu Bohu, Panně Marii a Nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše za všechny milosti, kterými mě po celý život provázejí. Váš časopis mně objednala i zaplatila moje hodná sestra a od té doby jej odeírám. Mám ji moc ráda a vždy se těším na další číslo. Jsme už mnoho let v důchodu, a tak často probírám můj uplynulý život. Byl plný starostí, útrap a zklamání, ale díky mým dobrým rodičům, kteří nás vychovali ve víře, jsem vždy i v těch nejtěžších chvílích věděla, ke komu se mám obrátit o pomoc a vždy všechno dobře dopadlo. Proto z celého srdce vroucně děkuji Nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše za všechny milosti, kterými mě po celý život provázelo. Děkuji za všechny hodiny radosti a za všechny dny, které jsem prožila bez tíživých starostí. Děkuji i za všechny bolesti a nemoci, všechny trudy a trampoty jimiž vystlal a obsadil cestu mého života, aby mě lehkomyšlnost mladická neotrávila a na scestí mě nezavedla.

Chvalte je se mnou třpytné hvězdy, velebte je tichý vánku noční, pozdravujte je svou vůní orosené květinčky. Především však pomozte mně chválit jej vy všichni andělé a pětje mu na počest.

čtenářka z Moravy

Zprávy

♦ Významný růst počtu katechumenů.

Ve Francii téměř čtyřnásobně vzrostl počet dospělých osob připravujících se k přijetí křtu a jiných svátostí. V roce 1987 to byly 3 000 a v roce 1996 to bylo již 11 127 - jak sdělila francouzská biskupská konference.

Z těchto údajů dále vyplývá, že 80% dospělých, obrácených na katolickou víru, bylo původně zcela nevěřících, 5% vyznávalo africké náboženství nebo náboženství dalekého východu, 3% - islám, 2% - budhismus.

Většina z nich hledá ve víře smysl života a základy pro budování vlastní osobnosti. Chtějí poznat Boha a Písmo svaté, aby probudili v sobě víru, kterou „cítí uvnitř sebe sama“. Zároveň touží se zapojit do života Církve, kterou chápou jako místo setkání s jinými lidmi a místo zakořenění se do tisícileté tradice.

KAI

♦ Nový zákon byl přeložen do jednoho z jazyků Čadu

Italský kapucín o. Attilio Ladogana zakončil svou téměř třicetiletou práci nad překladem Nového zákona na jazyk mboum. Tímto jazykem se dorozumívá přes 140 000 obyvatel pohraničních oblastí Čadu a Kamerunu. Překladatel, který přes 30 let pracuje v Čadu řekl, že mu i jeho spolupracovníkům tahtela práce zabrala 28 let života. Přeložil také několik knih Starého zákona, Mešní kánon. Napsal také soubory nedělních kázání, modlitebník, zpěvník a příručku pro vyučování náboženství v jazyku mboum.

Téměř polovina 6 mil. obyvatelstva Čadu jsou muslimové, zbytek vyznává různá africká náboženství. Křesťané (hlavně katolíci) představují jen několik procent.

KAI

♦ Ve Vietnamu zakázali činnost sestrám Misionářkám lásky.

Vietnamská vláda zakázala činnost sdružení Misionářek lásky, které založila Matka Tereza z Kalkaty. Jak to oznámil hongkongský tisk, vláda v Hanoji doložila toto rozhodnutí skutečností, že sestry se snažily šířit svou víru. Na základě této skutečnosti sedmi sestrám nebylo prodlouženo vízum, které jim dovolovalo pobývat ve Vietnamu do vánoc r. 1995.

Misionářky lásky vedly dům pro staré lidi v Hanoji a v městě Ho Chi Minha. Matka Tereza, když v roce

1995 přebývala ve Vietnamu, vyzvala vládu, aby umožnila jejím sestrám další práci.

Sdružení Misionářek lásky má na celém světě čtyřista domovů, ve kterých pracuje přibližně 4 000 sester, které pomáhají bezdomovcům umírajícím na ulici velkých měst, nemocným na AIDS a sirotkům.

KAI

♦ Kritika televize bez hodnot

V dnešní době televize nepředstavuje oporu pro rodiny, ani nesdílí hodnoty, v které věří křesťané - řekl Enea Piccinelli, předseda italského sdružení uživatelů rádia a televize AIART.

V rozhovoru pro katolickou agenturu SIR Piccinelli poznamenal, že „Kdo dělá televizi ukazující násilí, vulgárnost nebo nejrůznější formy sexuality - nejen ponižuje důstojnost člověka a porušuje jeho práva, ale útočí na rodinu a společnost“. Podle názoru předsedy AIART jedním z důvodů této situace je bezmyšlenkovitě, nekritické soupeření mezi televizními stanicemi o diváka a reklamu. „Především je to treštuhodné v případě státní televize, která se má udržovat z poplatků obyvательства a ne z příjmů reklam“ - řekl Piccinelli.

Podle jeho názoru by italská státní televize RAI udělala nejlépe, kdyby se zřekla vysílání reklam. Navrhuje také, aby všechny televizní stanice státní i soukromé podepsaly dohodu o tom, aby byla udržena jistá úroveň programu.

KAI

♦ Privatizace víry

Abp. Muszynski na regionální konferenci biskupů střední a východní Evropy ve Varšavě (ve dnech 29. a 30. dubna t.r.) prohlásil, že jedním z nejdůležitějších pastoračních problémů celé střední a východní Evropy je postkomunistická mentalita, kterou se projevuje nemalá část věřících. Tato mentalita - zdůraznil abp. Muszynski - se projevuje jednak privatizací víry a nepochopením, čím je společenství a jednak tím, že z ní vyplývá určitá politika světské moci vůči Církvi. Ukazuje se totiž, že ve všech postkomunistických zemích světská moc velmi podobným způsobem usiluje o vytlačení Církve z veřejného života. Taková politika vlád je vesměs akceptována většinou národních společenství, které si zvykly na určitou schizofrenii mezi soukromou a veřejnou sférou života. Abp. Muszynski, když mluvil o těžkostech Církve, také prohlásil, že v západní Evropě, i když tam je historický kontext úplně jiný, Církev se podobně musí potýkat s velmi daleko posunutou „privatizací víry“. V zemích postkomunistických se náboženství stalo věcí soukromou, protože jednoduše bylo zakázáno a nemohlo mít jakýkoliv stín veřejného života. Na Západě zase příčinou analogického postoje je pří-

lišný individualismus, jev, kde člověk si sám chce určit v co a jak bude věřit.

KAI

♦IX. Františkánské setkání mládeže

Cím je františkánské setkání mládeže zajímavé? Třeba tím, že je určeno pro všechny mladé, kteří mají chuť a odvahu žít evangelium naplno. To byl ideál sv. Františka z Assisi a mládež, která se každoročně tohoto setkání účastní, se snaží tento ideál po dobu několika dní prožít osobně, zapsat si jej do srdce, naplnit se jím a nést jej potom dál, do všech těch krajů, ze kterých se „fandové“ sv. Františka sjíždějí.

Letos to bude již podeváté, co se mládež shromáždí v sanktuáriu Matky Boží v polské Kalvarii Paclavské u Přemýšle a poklekné před zázračným obrazem Matky Boží kalvarijské, aby jí přednesla své prosby. Na tomto obrazu je Matka Boží zachycena takovým způsobem, jako by skutečně naslouchala a nemůže tomu ani být jinak, když Ji zde každoročně na pět tisíc dětí prosí o přímluvu u svého Syna.

VIII. františkánské setkání mládeže proběhlo od 29. července do 2. srpna 1995 pod názvem „S Františkem a Klárou - poslání do církve“. Jak již tento název napovídá, hlavním cílem setkání bylo uvědomit si, jaké má každý z nás místo v církvi a nalézt své konkrétní povolání ke službě ve společenství, ať už je to společenství církevní, farní, nebo malé modlitebni.

Dověděli jsme se více o našem údělu na kněžství, prorocké a královské misi Ježíše Krista, slyšeli jsme něco o dnech svátečních a dnech všedních, navazovali jsme nová přátelství.

S opravdovou radostí se s námi dělili např. O. Bp. Andrej Ulrich ze Slovenska, O. Zdislav Gogola OFM Conv., krakovský provinciál řádu minoritů a mnoho dalších pozvaných hostů.

Co mě zvláště oslovilo, byla skutečnost, že ačkoliv zde byli mladí lidé nejen ze všech koutů Polska, ale také z Ukrajiny, Slovenska a 26-ti členná skupina z České republiky, nebyly zde žádné jazykové problémy. Vytvořilo se zde společenství, jehož společným rysem nebyl stejný mateřský jazyk, ale „fraternitas“ - bratrství, vlastnost opět tolik blízká sv. Františku. Nemusíte vůbec mluvit, stačí, když se díváte kolem sebe.

Chcete-li se o tom přesvědčit na vlastní oči, pojeďte s námi navštívit Pannu Marii Kalvarijskou - naslouchající Madonu. Letošní IX. Františkánské setkání mládeže se bude konat od 29.7. do 2.8.1996. *Za účastníky z Čech: Michal Mudra*

♦Diecézní setkání 18.5.1996

V Brně, v sále konzistoře na Petrově se 18.5.1996 uskutečnilo první informativní setkání

těch, kdo se v brněnské diecézi zabývají přípravou snoubenců na manželství a poradenstvím v oblasti přirozeného plánování rodičovství. Setkání bylo připravováno Pracovní skupinou přirozeného plánování rodičovství (PPR) pod záštitou otce biskupa mons. Vojtěcha Cikrleho.

Základní informace o této akci poskytla MUDr. Ludmila Lázníčková, vedoucí Pracovní skupiny PPR při nemocnici Milosrdných bratří z Brna.

Proč se toto setkání uskutečnilo?

V rámci našeho sdružení se snažíme poskytnout informace o moderní metodě PPR, která je dobře naučitelná, pro manželský pár počtem plodných dnů dobře přijatelná a při tom vysoce spolehlivá, a to jak v poradně jednotlivým zájemcům - uživatelům PPR, tak i vyškolením kvalitně připravených poradců, instruktorů přirozeného plánování rodičovství. Mnozí členové sdružení se věnují přípravě mladých lidí na manželství, vypracovali jsme též soubor přednášek a besed pro mládež pod souhrnným názvem Dospívání - dospělost - rodičovství. Přestože Pracovní skupina má členy po celé Moravě a několik i v Čechách, spolupracuje s řadou institucí v zahraničí, pocítovali jsme v brněnské diecézi poměrně nedostatečný kontakt mezi těmi, kdo nějakým způsobem v oblasti přirozeného plánování rodičovství pracují. Na základě těchto zkušeností jsme nabídli otci biskupovi Vojtěchovi, že bychom byli ochotni a s pomocí Boží i schopni zorganizovat setkání na diecézní úrovni. Smyslem tohoto setkání mělo být zmapování situace v brněnské diecézi, nabídnout možnosti zprostředkování přístupu k novým informacím v oblasti přirozeného plánování rodičovství a v neposlední řadě navázání kontaktů mezi lidmi.

Jak setkání probíhalo?

Více než 30 účastníků na úvod pozdravil sám otec biskup Vojtěch. Zajímavou přednášku na téma Co očekává církev od manželů a tým od těch, kteří se přípravou snoubenců zabývají, přednesl otec Jiří Mikulášek, generální vikář.

Lékařky z Pracovní skupiny PPR měly poutavým způsobem zpracovány nejen všeobecně platné informace o lidské sexualitě a o principech PPR, ale i nejnovější výsledky získané účastí klientek z České republiky v mezinárodní evropské unii spolehlivosti PPR.

Byly nabídnuty výukové materiály týkající se problematiky PPR i práce se snoubenci.

Na závěr bych chtěla zopakovat krásnou myšlenku, která zazněla z úst otce generálního: *Okamžik, prostoupený láskou, není nikdy prázdný.*

*dr. Ludmila Lázníčková
Pracovní skupina PPR,
nemocnice Milosrdných bratří,
Polní 3, 639 00 Brno*

OBSAH

Matko Kristova	3
Kronika jednadvaceti dnů	4
Petr našich dnů	7
Od cynismu ke křesťanství	8
Přelstít Draka	11
Také ty si můžeš uchovat čistotu	12
Vděčnost	14
Zdrávas Královno	15
Tebe nadevšechno	16
Moja cesta ku viere	17
Interrupce Ano nebo Ne?	18
Stará Matka Boží Žarošická	22
Nejzácnější náhrdelník	25
Milé děti	26
Dopisy čtenářů	28
Poděkování	31
Zprávy	32

Immaculata - Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 4/1996, ročník V.

ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho č. j. 868/94

ze dne 4. dubna 1994. Registrační značka: MK ČR 6202. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Brně č.j.: P/2-4363/93. Podávání novinových zásilek povolilo Západoslovenské riaditeľstvo pošt Bratislava č.j. 84-OPČ dňa 11. 1. 1995.

Vydávají: Bratří minorit**Nakladatelství:** Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.**Čís. konta:** VMB 0000984070/5700

Bezhotovostní platby vždy opatřte var. symbolem, což je Vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,- Kč/ 1výtisk. Předplatné na rok 1996: Dobrovolné dary**Tyto je možno zasílat na adresu:**

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1,
602 00 Brno

Čtenáři ze Slovenska**mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov
Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kteří nemají dostatek financí k zaplacení předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stále předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vtištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou IČP, anebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

* Radio PROGLAS - 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz *

V příhraničním pásmu s Polskem – Radio MARYJA 107,6 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Modlitba sv. Maxmiliána

Dovol, abych Tě chválil, Panno přesvatá.

Dovol, abych Tě chválil, jak nejlépe dovedu.

Dovol, abych pro Tebe a jen pro Tebe žil, pracoval,
trpěl, zmařil se a zemřel.

Dovol, abych k Tobě přivedl celý svět.

Dovol, abych se přičinil k ještě většímu,
k co největšímu vyvýšení Tebe.

Dovol, abych Ti zjednal takovou slávu,
jakou Ti ještě nikdo nezjednal.

Dovol, aby mne předháněli jiní v horlivosti
o vyvýšení Tebe a já předháněl je, aby v šlechetné
soutěži vzrůstala Tvá sláva stále hlouběji,
stále rychleji, stále mocněji,
tak, jak po tom touží Ten,

který Tě tak nevýslovně povznesl nad všechny bytosti.

V Tobě jedině byl Bůh nesrovnatelně víc oslaven
než ve všech svých svatých.

Pro Tebe stvořil Bůh svět.

Pro Tebe povolal Bůh i mne k existenci.

Odkud mám to štěstí?

Dovol, abych Tě chválil, Panno přesvatá!

Myslím na mého Krista a začínám si uvědomovat, že velmi často nejde o mého Krista, ale o Mého křista. Tento stav je alarmující.

Chtěla bych se bezvýhradně vzdát svého egoistického já ... , ale brání mi v tom často se opakující hrubka: Můj křistus.

Monika

